

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ

ΠΕΙΡΑΙΑ

A.B.M.: Φ 23-814, Ε.Γ. : 23-3399

Αριθμός πρότασης: 395 | 08-05-2024

ΠΡΟΣ
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΩΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Εισάγουμε ενώπιον του Συμβουλίου Σας, σύμφωνα με τα άρθρα 30 παρ. 2,4, 138 παρ. 1 εδ. β' και 308 παρ.1 ΚΠΔ, την προκείμενη ανακριτική δικογραφία κατά των: α) Διονυσίου ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ του Γεωργίου και της Νικολίτσας, κατοίκου Πατρών Αχαΐας (οδός Κρασιδιώτη αρ. 1) και ήδη προσωρινά κρατούμενου στο Σωφρονιστικό Κατάστημα Κορυδαλλού Ι, β) Μιχαήλ ΜΗΛΑ του Νικολάου και της Ανδριανής, κατοίκου Μεταμόρφωσης (οδός Λητούς αρ. 6) και ήδη προσωρινά κρατούμενου στο Σωφρονιστικό Κατάστημα Κορυδαλλού Ι, γ) Ιωάννη ΚΑΤΕΡΓΙΑΝΝΑΚΗ του Εμμανουήλ και της Αικατερίνης, κατοίκου Επισκοπής Πεδιάδος Ηρακλείου Κρήτης και δ) Χρήστου ΒΑΓΙΑΝΝΗ του Κωνσταντίνου και της Μαρίας, κατοίκου Νέας Αρτάκη Ευβοίας (οδός Ιπποκράτη Μακρή αρ. 26), για τις αξιόποινες πράξεις: 1) ο α' κατηγορούμενος της έκθεσης, η οποία προκάλεσε το θάνατο του παθόντα, της επικίνδυνης παρέμβασης στη συγκοινωνία πλοίου από την οποία επήλθε θάνατος και της υπόθαλψης κατά συρροή, 2) ο β' κατηγορούμενος της ανθρωποκτονίας από πρόθεση που τελέσθηκε με ενδεχόμενο δόλο και της κατάχρησης εξουσίας, 3) ο γ' κατηγορούμενος της συνέργειας, διά ενέργειας και διά παραλείψεως, σε ανθρωποκτονία με πρόθεση τελεσθείσα με ενδεχόμενο δόλο και 4) ο δ' κατηγορούμενος της συνέργειας σε ανθρωποκτονία με πρόθεση τελεσθείσα με ενδεχόμενο δόλο και της κατάχρησης εξουσίας [άρθρα 1, 5 παρ. 2, 14, 15 16, 17, 18, 26 εδ. α', 27 παρ. 1, 47, 50, 51, 52, 53, 79, 94, 231 παρ. 1, 291 παρ. 1 περ. σί' υποπερ. δδ', 299 παρ. 1, 306 παρ. 1-2περ. β' του Ποινικού Κώδικα, άρθρο 218 παρ. 1 περ. γ' του ΚΔΝΔ, άρθρο 22 περ. 11 του Π.Δ. 177/2000, άρθρα 40, 49 και 137 παρ. 1 του Β.Δ. 683/1960 «Περί εγκρίσεως και θέσεως εις εφαρμογήν Κανονισμού εσωτερικής υπηρεσίας επί Ελληνικών επιβατηγών πλοίων πεντακοσίων κ.ο.χ. και άνω», άρθρα 4.5.1.3, 12.4.2.3.5 και 12.7.5.2 του Εγχειριδίου Ασφαλούς Διαχείρισης (SMS) της διαχειρίστριας εταιρείας με την επωνυμία «Blue Star Ferries Μονοπρόσωπη Ναυτιλιακή Ανώνυμη Εταιρεία» σε συνδυασμό με άρθρα 1.1, 1.2, 1.3, 1.4, 7 και 8.1 του Διεθνούς Κώδικα Διαχείρισης για την ασφαλή λειτουργία των πλοίων και την πρόληψη ρύπανσης του περιβάλλοντος (ISM CODE), ο οποίος υιοθετήθηκε από τον Διεθνή Ναυτιλιακό Οργανισμό (ISM) με την απόφαση Α.741(18)/04.11.1993 και κατέστη υποχρεωτικός δυνάμει της θέσης σε ισχύ την 01.07.1998 του Κεφαλαίου ΙΧ της Διεθνούς Σύμβασης «για την ασφάλεια της ανθρώπινης ζωής στη θάλασσα 1974» (SOLAS 1974), έγινε αποδεκτός με την υπ' αριθ. 1218.78/1/91.08.1995 απόφαση του Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας και τροποποιήθηκε με τις υπ' αριθ. 4113.166/01/2002/27.08.2002, 4113.262/01/2009/20.05.2009, 4113.272/01/10/06.08.2010 υπουργικές

αποφάσεις, όπως η παραπάνω απόφαση ακολούθως τροποποιήθηκε με την απόφαση Α.1118(30)/06.12.2017 του Διεθνούς Ναυτιλιακού Οργανισμού (ΙΜΟ), που έγινε αποδεκτή δυνάμει της υπ' αριθ. 2341.4-2/36381/15.06.2020 απόφασης του Υπουργού Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής, άρθρο 1 Κανονισμού 17-1 «Περισυλλογή ανθρώπων από τα ύδατα» του Κεφαλαίου ΙΙΙ της Διεθνούς Σύμβασης «για την ασφάλεια της ανθρώπινης ζωής στη θάλασσα 1974» (SOLAS 1974), ο οποίος υιοθετήθηκε με την απόφαση MSC.338(91)/30.11.2012 της Επιτροπής Ναυτικής Ασφάλειας (MSC) του Διεθνούς Ναυτιλιακού Οργανισμού (ΙΜΟ) και κυρώθηκε με την υπ' αριθ. 2222.1-1.2/90157/07.12.2018 απόφαση του Υπουργού Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής] και Σας εκθέτουμε τα ακόλουθα:

Ι. Κατόπιν διενέργειας αυτεπάγγελτης προανάκρισης από το Κεντρικό Λιμεναρχείο Πειραιά (Τομέας Ασφάλειας-Ανάκρισης), ασκήθηκε ποινική δίωξη σε βάρος των ανωτέρω κατηγορουμένων για τα προαναφερόμενα αδικήματα, δυνάμει της από 6-9-2023 παραγγελίας μας για τη διενέργεια κύριας ανάκρισης, περαιωθείσας αυτής από την Ανακρίτρια του Γ' Τακτικού Τμήματος του Πρωτοδικείου Πειραιά και ακολούθως την ορισθείσα Επίκουρη Ανακρίτρια του Γ' Τμήματος. Η ανάκριση περατώθηκε νόμιμα κατ' άρθρο 270 παρ. 1 εδ. α' ΚΠΔ, μετά τις απολογίες των κατηγορουμένων, οπότε : **α)** σε βάρος του κατηγορουμένου Διονυσίου ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ, η Ανακρίτρια εξέδωσε –κατόπιν σύμφωνης γνώμης μας- το υπ' αριθ. ΑΝΓ/ΕΠΚ/39/11-9-2023 ένταλμα προσωρινής κράτησης (με χρόνο έναρξης της προσωρινής κράτησής του την 5-9-2023, οπότε και συνελήφθη), **β)** σε βάρος του κατηγορουμένου Μιχαήλ ΜΗΛΑ, η Ανακρίτρια εξέδωσε –κατόπιν σύμφωνης γνώμης μας- το υπ' αριθ. ΑΝΓ/ΕΠΚ/40/11-9-2023 ένταλμα προσωρινής κράτησης (με χρόνο έναρξης της προσωρινής κράτησής του την 5-9-2023, οπότε και συνελήφθη) **γ)** σε βάρος του κατηγορουμένου Ιωάννη ΚΑΤΕΡΓΙΑΝΝΑΚΗ, η Ανακρίτρια επέβαλε του περιοριστικούς όρους i) της εμφάνισης αυτού κάθε πρώτη (1η) και δέκατε έκτη (16η) εκάστου μηνός στο Α.Τ. του τόπου κατοικίας του και ii) της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα, δυνάμει της υπ' αριθ. ΑΝΓ/Δ/74/18-9-2023 Διάταξης που εξέδωσε και κατόπιν του υπ' αριθ. 741/2023 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Πειραιώς, με το οποίο ήρθη υπέρ της Ανακρίτριας η διαφωνία που ανέκυψε με τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Πειραιά, αναφορικά με την επιβολή περιοριστικών όρων ή προσωρινής κράτησης και **δ)** σε βάρος του κατηγορουμένου Χρήστου ΒΑΓΙΑΝΝΗ η Ανακρίτρια επέβαλε του περιοριστικούς όρους i) της εμφάνισης αυτού κάθε πρώτη (1η) και δέκατε έκτη (16η) εκάστου μηνός στο Α.Τ. του τόπου κατοικίας του και ii) της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα, δυνάμει της υπ' αριθ. ΑΝΓ/Δ/73/18-9-2023 Διάταξης που εξέδωσε και κατόπιν του προαναφερόμενου υπ' αριθ. 741/2023 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Πειραιώς, με το οποίο ήρθη όμοια διαφωνία. Ακολούθως, η δικογραφία διαβιβάστηκε περαιωμένη στην Εισαγγελέα Πρωτοδικών Πειραιά, η οποία, δυνάμει της από 28-11-2023 έγγραφης παραγγελίας της, ζήτησε τη διενέργεια συμπληρωματικής κυρίας ανάκρισης. Στο πλαίσιο της διενεργούμενης συμπληρωματικής κυρίας ανάκρισης, λήφθηκαν συμπληρωματικές απολογίες των κατηγορουμένων, κατόπιν και της από 22-3-2024 συμπληρωματικής ποινικής δίωξης που ασκήθηκε, χωρίς την επιβολή νέων μέτρων δικονομικού καταναγκασμού σε βάρος τους. Παράλληλα, δε, δυνάμει του υπ' αριθ. 172/2024 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Πειραιά, διατάχθηκε η εξακολούθηση της προσωρινής κράτησης των κατηγορουμένων Διονυσίου ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ και Μιχαήλ ΜΗΛΑ, για έξι επιπλέον μήνες, μετά τη συμπλήρωση έξι μηνών στις 5-3-2024 και συγκεκριμένα μέχρι τις 5-9-2024. Τέλος, το πέρας

της συμπληρωματικής κυρίας ανάκρισης γνωστοποιήθηκε νόμιμα, όσον αφορά τον κατηγορούμενο Μιχαήλ ΜΗΛΑ στον ίδιο (σχετ. η από 1-4-2023 έκθεση περάτωσης ανάκρισης), όσον αφορά τον κατηγορούμενο Διονύσιο ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ στον πληρεξούσιο και παράλληλα αντίκλητο δικηγόρο αυτού (σχετ. η από 4-4-2023 έκθεση περάτωσης ανάκρισης) και όσον αφορά τους κατηγορούμενους Ιωάννη ΚΑΤΕΡΓΙΑΝΝΑΚΗ και Χρήστο ΒΑΓΙΑΝΝΗ στον πληρεξούσιο και παράλληλα αντίκλητο δικηγόρο αυτών (σχετ. η από 2-4-2024 έκθεση περάτωσης ανάκρισης).

II. Σύμφωνα με την παράγραφο 1 του άρθρου 299 ΠΚ «Όποιος σκότωσε άλλον τιμωρείται με ισόβια κάθειρξη». Από την ως άνω διάταξη προκύπτει ότι για τη θεμελίωση του εγκλήματος της ανθρωποκτονίας με δόλο απαιτείται αντικειμενικώς μεν η αφαίρεση της ζωής άλλου ανθρώπου, με θετική ενέργεια ή παράλειψη οφειλόμενης από το νόμο ενέργειας, υποκειμενικώς δε δόλος, άμεσος ή ενδεχόμενος, που συνίσταται ο μεν άμεσος στη γνώση και τη θέληση των στοιχείων της πράξης, δηλαδή της καταστροφής της ζωής του άλλου ανθρώπου, ο δε ενδεχόμενος στην αποδοχή του ενδεχόμενου αποτελέσματος της θανάτωσης του άλλου. Ο δόλος, γενικώς, διαγιγνώσκεται από τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν και τις ειδικότερες συνθήκες, υπό τις οποίες τελέσθηκε η πράξη, ήτοι το πληγέν σημείο του σώματος, την ένταση του πλήγματος, την απόσταση δράστη και θύματος, πρέπει δε να κατευθύνεται προς την αφαίρεση της ζωής άλλου [ΑΠ 951/2022, ΑΠ 552/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Εξάλλου, κατά δε τη διάταξη του άρθρου 27 παρ. 1 του Ποινικού Κώδικα «Με δόλο (με πρόθεση) πράττει όποιος θέλει την παραγωγή των περιστατικών που κατά το νόμο απαρτίζουν την έννοια κάποιας αξιόποινης πράξης, επίσης όποιος γνωρίζει ότι από την πράξη του ενδέχεται να παραχθούν τα αυτά περιστατικά και τα αποδέχεται». Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι με άμεσο δόλο ενεργεί εκείνος που θέλει την παραγωγή του εγκληματικού αποτελέσματος, καθώς και αυτός που δεν το επιδιώκει, αλλά ενώ προβλέπει ότι τούτο αποτελεί αναγκαία συνέπεια της ενέργειας ή παράλειψής του, δεν αφίσταται αυτής. Με ενδεχόμενο δε δόλο, η ύπαρξη του οποίου και συγκεκριμένα, τόσο το στοιχείο της πρόβλεψης του εγκληματικού αποτελέσματος, όσο και το στοιχείο της αποδοχής του, πρέπει να αιτιολογείται ιδιαίτερα, πράττει εκείνος, ο οποίος προβλέπει ως δυνατό το εγκληματικό αποτέλεσμα και το αποδέχεται. Κατά τον προσδιορισμό της μορφής αυτής υπαιτιότητας, ο Ποινικός Κώδικας υιοθέτησε τη θεωρία της εγκληματικής επιδοκιμασίας, σύμφωνα με την οποία, για την ύπαρξη ενδεχόμενου δόλου, πρέπει να διακριβωθεί, αφενός μεν ότι ο δράστης προέβλεψε ως δυνατό το εγκληματικό αποτέλεσμα, εξαιτίας της ενέργειας ή παράλειψής του, αφετέρου δε ότι το αποδέχθηκε. Η αποδοχή του εγκληματικού αποτελέσματος αποτελεί κεντρικό στοιχείο της έννοιας του ενδεχόμενου δόλου και διακρίνεται εννοιολογικά από την πεποίθηση (πίστη), την ελπίδα ή την ευχή αποφυγής (μη επέλευσής) του, η οποία (πεποίθηση, ελπίδα ή ευχή) αποτελεί, κατά το άρθρο 28 ΠΚ, στοιχείο της ενσυνείδητης αμέλειας, αλλά και την ειδοποιό διαφορά μεταξύ του ενδεχόμενου δόλου και της τελευταίας, αφού η πρόβλεψη του εγκληματικού αποτελέσματος αποτελεί κοινό και των δύο τούτων στοιχείο. Η συνδρομή του στοιχείου της αποδοχής, που αποτελεί το κυρίαρχο στοιχείο της έννοιας του ενδεχόμενου δόλου, είναι ζήτημα απόδειξης και δεν προκαθορίζεται από το βαθμό της πιθανότητας, με την οποία προβλέφθηκε το εγκληματικό, αποτέλεσμα ούτε από τη διαπίστωση ότι ο δράστης, αν και προείδε τούτο ως δυνατό, προχώρησε στην πράξη του ή αποδέχθηκε την παράλειψή του, δίχως να λάβει υπόψη του μια τέτοια προειδοποίηση, δεδομένου ότι η έννοια του δόλου, είτε άμεσου είτε ενδεχόμενου, συντίθεται από το

γνωστικό και το βουλευτικό στοιχείο του εγκληματικού αποτελέσματος και τα δύο αυτά στοιχεία είναι ισότιμα μεταξύ τους, οπότε δεν αρκεί μόνον η γνώση του υψηλού κινδύνου επέλευσης του εγκληματικού αποτελέσματος από τυχόν ενέργειες ή παραλείψεις του δράστη, για να μεταβάλει σε ενδεχόμενο δόλο μια βαριά ή ελαφρά παράβαση του οικείου καθήκοντος επιμέλειας, αλλά προσ απαιτείται και η διαπίστωση ότι ο υπαίτιος, κατά τον κρίσιμο χρόνο τέλεσης της πράξης, δεν απώθησε από τη συνείδησή του την παράσταση του δυναμένου να επέλθει από την πράξη του εγκληματικού αποτελέσματος και εντεύθεν το επιδοκίμασε. Η αδυναμία ευχερούς διάγνωσης του βουλευτικού στοιχείου του δόλου έχει οδηγήσει στην πράξη στην προσφυγή σε εμπειρικά κριτήρια κατάφασης συνδρομής ενδεχόμενου δόλου ("ενδείκτες" αποδοχής του αποτελέσματος), μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται: α) η ιδιαίτερη επικινδυνότητα της πράξης - υπό το πρίσμα αυτό δε, το υψηλό ποσοστό επικινδυνότητας της πράξης του δράστη χρησιμεύει ως καίριας σημασίας (αλλά όχι μοναδικό) κριτήριο εκτίμησης της βουλευτικής του στάσης έναντι του αποτελέσματος, διότι, εάν ο τελευταίος προέβη στο εγχείρημα, παρά το υψηλό ποσοστό κινδύνου επέλευσης του εγκληματικού αποτελέσματος, λογικά εξάγεται το συμπέρασμα και ότι το αποδέχεται και β) το αντικειμενικό ποσοστό επικινδυνότητας και η τυχόν ιδιοτέλεια του σκοπού που επιδιώκει ο δράστης με την πράξη του. Αντίθετα, ως "αντενδείκτες-αντίρροποι παράγοντες" ύπαρξης ενδεχόμενου δόλου και υποβάθμισής του, κατ' ακολουθίαν, σε αμέλεια κάποιας μορφής, εφόσον ασφαλώς συντρέχουν και οι λοιποί συναφείς όροι του νόμου, λειτουργούν, μεταξύ άλλων, (i) το επιχείρημα περί της "μη νοητής αυτοδιακινδύνευσης" του δράστη, (ii) η έλλειψη λογικού κινήτρου, (iii) η εξοικείωση του δράστη με τον κίνδυνο, (iv) η λήψη αποτρεπτικών μέτρων, (v) η συμπεριφορά του δράστη μετά την πράξη [ΑΠ 951/2022, ΑΠ 217/2018 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ].

Στο άρθρο 47 ΠΚ, που φέρει τον γενικό τίτλο "Συνεργός", ορίζεται ότι «Όποιος, εκτός από την περίπτωση της παρ. 1 του προηγούμενου άρθρου, πρόσφερε με πρόθεση σε άλλον οποιαδήποτε συνδρομή πριν από την τέλεση ή κατά την τέλεση της άδικης πράξης που διέπραξε, τιμωρείται ως συνεργός με ποινή ελαττωμένη (άρθρο 83). Το δικαστήριο μπορεί να επιβάλει την ποινή του αυτουργού, αν ο υπαίτιος προσφέρει άμεση συνδρομή κατά την τέλεση και στην εκτέλεση της πράξης, θέτοντας το αντικείμενο της προσβολής στη διάθεση του φυσικού αυτουργού». Κατά την έννοια των τελευταίων αυτών διατάξεων, άμεση συνέργεια είναι η συνδρομή που παρέχεται στο δράστη της αξιόποινης πράξης κατά τη διάρκειά της και στην εκτέλεσή της, μάλιστα δε κατά τέτοιο τρόπο, ώστε χωρίς αυτή τη συνδρομή δεν θα ήταν δυνατή με βεβαιότητα η διάπραξη του εγκλήματος υπό τις περιστάσεις που τελέστηκε, ενώ οποιαδήποτε άλλη συνδρομή και ιδίως η συνδρομή που παρέχεται στο δράστη της αξιόποινης πράξης πριν από την τέλεσή της, είναι απλή συνέργεια. Για την πράξη της απλής συνέργειας, υποκειμενικά απαιτείται δόλος του συνεργού, ο οποίος συνίσταται στη γνώση της τέλεσης από τον αυτουργό ορισμένης αξιόποινης πράξης και στη βούληση ή αποδοχή να συμβάλει με τη συνδρομή του στην πραγμάτωσή της, διευκολύνοντας τον αυτουργό. Η αντικειμενική υπόσταση της απλής συνέργειας πραγματώνεται με οποιαδήποτε βοηθητική της κυρίας πράξεως ενέργεια ή παράλειψη, θετική ή αποθετική, υλική ή (και) ψυχική. [ΑΠ 1467/2008 areiospagos.gr]. Η ψυχική συνδρομή δύναται να παρασχεθεί με την ενεργό παρουσία του απλού συνεργού στον τόπο της πράξης, με την ενίσχυση της απόφασης που ο αυτουργός έχει πάρει για την τέλεση της πράξης καθώς και η

ενθάρρυνση αυτού καθ' οιονδήποτε τρόπο, όπως αυτή που γίνεται με φωνές, χειρονομίες, με την παρότρυνση για την τέλεση της πράξης ή την παροχή υπόσχεσης για συγκάλυψη του εγκλήματος με την εξάλειψη των ιχνών του (ΑΠ 755/2022, ΑΠ 678/2020, ΑΠ 552/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Η απλή συνέργεια μπορεί να παρασχεθεί στον αυτουργό της πράξεως και με αρνητική συνδρομή που παρέχεται με παράλειψη, κατά την έννοια του άρθρου 15 ΠΚ και που υπάρχει όταν ο συνεργός παρόλο ότι έχει από το νόμο ή από τη σύμβαση ή από προηγούμενη ενέργειά του ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να αποτρέψει την επέλευση του εγκληματικού αποτελέσματος αν και μπορεί να παρεμποδίσει τούτο, ανέχεται ή δεν ενεργεί προς αποτροπή του [ΑΠ 232/2017, ΑΠ 609/2012, ΑΠ 1060/1990 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ].

Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 306 παρ. 1-2 περ. β' ΠΚ «1. Όποιος εκθέτει άλλον και έτσι τον καθιστά αβοήθητο, καθώς και όποιος αφήνει αβοήθητο ένα πρόσωπο που το έχει στην προστασία του ή που έχει υποχρέωση να το διατρέφει και να το περιθάλλει ή να το μεταφέρει, ή ένα πρόσωπο που ο ίδιος υπαίτια τραυμάτισε, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών. 2. Αν η πράξη προκάλεσε στον παθόντα: [...] β) θάνατο, επιβάλλεται κάθειρξη έως δέκα έτη.». Η αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος της εκθέσεως τελείται με δύο τρόπους και ειδικότερα, είτε με την έκθεση άλλου, έτσι ώστε να καταστεί αβοήθητος [έκθεση εν στενή έννοια], είτε με την άφεση αβοήθητου του προσώπου που βρίσκεται υπό την προστασία κλπ του δράστη. Η έννοια των φράσεων του νόμου "καθιστά αβοήθητο" είναι ότι και στις δύο αυτές περιπτώσεις δημιουργείται κατάσταση "ενδεχόμενου" κινδύνου για τη ζωή ή την υγεία του παθόντος ή επιτάσεως του επισυμβάντος κινδύνου. Ειδικότερα, ο πρώτος τρόπος τελέσεως του εγκλήματος της εκθέσεως, υπάρχει όταν με μια θετική ενέργεια [ή παράλειψη] του δράστη, το θύμα μεταφέρεται από μία σχετικώς ασφαλή θέση σε μία άλλη ανασφαλή και έτσι εκτίθεται σε κίνδυνο ή ζωή ή η υγεία του. Η αβοήθητη θέση στην οποία περιάγεται το θύμα, πρέπει να είναι τέτοια, που να μην μπορεί να βοηθήσει τον εαυτό του και να αναμένεται με ασφάλεια ή έστω μεγάλη πιθανότητα βοήθεια απ' έξω για την αποτροπή του κινδύνου. Το έγκλημα της εκθέσεως, ως έγκλημα ενεργείας, μπορεί να τελεσθεί και με παράλειψη [άρθρο 15 ΠΚ] αν ο υπαίτιος της παράλειψης είχε ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να προβεί σε ενέργεια για την αποτροπή του αποτελέσματος. Η ιδιαίτερη νομική υποχρέωση πηγάζει από το νόμο, σύμβαση ή από προηγούμενη επικίνδυνη ενέργεια του υπαιτίου [άρθρο 15 ΠΚ]. Ο δεύτερος δε τρόπος πραγματώσεως του εγκλήματος [η άφεση του θύματος αβοήθητου], ως έγκλημα γνήσιο παραλείψεως, διαρκές και ουσιαστικό [αφού το αποτέλεσμα είναι η διακινδύνευση αυτού], συντελείται, όταν ο δράστης αφήνει αβοήθητο πρόσωπο, δηλαδή δεν παύει ή δεν εξουδετερώνει τον κίνδυνο που ήδη απειλεί τη ζωή ή την υγεία του προσώπου που έχει υπό την προστασία του ή έχει την υποχρέωση διατροφής ή περίθαλψης ή μεταφοράς του. Σε αντίθεση με την έκθεση εν στενή έννοια, εδώ το θύμα βρίσκεται ήδη σε κατάσταση κινδύνου, χωρίς και πάλι να είναι πιθανή από αλλού η βοήθειά του. Για την πραγμάτωση του δεύτερου αυτού τρόπου τελέσεως του εγκλήματος της εκθέσεως δεν είναι απαραίτητο να εγκαταλειφθεί, με την έννοια του τοπικού χωρισμού, το θύμα αβοήθητο, αλλά αρκεί να αφηθεί τούτο αβοήθητο [ΑΠ 1759/2019 areiospagos.gr]. Είναι αδιάφορο, εάν το θύμα τελικά διασωθεί με την παρέμβαση τρίτων ή από τύχη. Απαιτείται, ακόμη, να συντρέχει και αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της ενέργειας ή της παραλείψεως του δράστη και του αποτελέσματος, ο οποίος θεωρείται ότι υπάρχει, όταν μπορούμε να φανταστούμε ότι αν δεν ελάμβανε χώρα η ενέργεια του δράστη ή δεν παραλειπόταν η επιβεβλημένη ενέργειά του, τότε το συγκεκριμένο

εγκληματικό αποτέλεσμα, δηλαδή η κατάσταση κινδύνου, στη μεν έκθεση σε στενή έννοια, δεν θα επερχόταν, στην δε έκθεση σε ευρεία έννοια, η οποία τελείται με παράλειψη, η υπάρχουσα ήδη κατάσταση κινδύνου, θα εξαλειφόταν [ΑΠ 1599/2006, ΑΠ 65/2007 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Για την υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος της εκθέσεως απαιτείται να έχει ο δράστης δόλο, έστω και ενδεχόμενο, να προβλέπει, δηλαδή, ως ενδεχόμενο και να αποδέχεται τον κίνδυνο ή και την επίταση του ήδη υπάρχοντος κινδύνου για τη ζωή ή την υγεία του θύματος και όχι το θάνατο ή τη σωματική του βλάβη, γιατί, αν συμβαίνει το δεύτερο, τότε δεν υπάρχει το έγκλημα της εκθέσεως, αλλά το έγκλημα της απόπειρας ανθρωποκτονίας ή της σωματικής βλάβης [ΑΠ 1759/2019 areiospagos.gr, ΑΠ 1503/2002 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Όσον αφορά ειδικότερα το αδίκημα της θανατηφόρου έκθεσης, πρόκειται για έγκλημα εκ του αποτελέσματος (άρθρο 29 του ΠΚ) και υποκειμενικά απαιτείται δόλος του δράστη, ως προς το βασικό έγκλημα της έκθεσης και τουλάχιστον αμέλεια για την επέλευση του βαρύτερου αποτελέσματος του θανάτου [ΑΠ 1796/2011 ΠοινΔ 2013/295], ενώ απαιτείται και αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της έκθεσης και του θανάτου, δηλαδή της πράξης ή της παράλειψης προς το βαρύτερο αποτέλεσμα. Κίνδυνος είναι η δημιουργία όρων υπό τους οποίους αρχίζει μια αυτοδύναμη διαδικασία που θα οδηγήσει σε βλάβη του έννομου αγαθού της ζωής ή της υγείας, αν δεν ανακοπεί με οποιονδήποτε τρόπο [ΑΠ 1222/2010 ΠΧ ΞΑ/360, ΑΠ 1956/2006 ΠΧ ΝΖ/615]. Περαιτέρω, ο συγκεκριμένος κίνδυνος πρέπει να είναι το αποτέλεσμα της πράξης του δράστη και μάλιστα σε χρονική συνοχή με την πράξη [ΠενταμΕφΑιγαίου 9/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Το αδίκημα της έκθεσης είναι έγκλημα συγκεκριμένης διακινδυνεύσεως της ζωής και της υγείας του παθόντος, αφού η συμπεριφορά του δράστη εξαντλείται στην πρόκληση του κινδύνου, χωρίς να συνδέεται με την επέλευση της βλάβης και είναι αδιάφορο αν αναμένεται με βεβαιότητα ή υψηλή πιθανότητα η βοήθεια τρίτου προσώπου, δηλαδή το αποτέλεσμα της πράξης πρέπει να είναι συγκεκριμένος κίνδυνος της ζωής ή της υγείας ή επίταση ενός τέτοιου κινδύνου, ενώ ο κίνδυνος της ζωής αρκεί να είναι ενδεχόμενος, πράγμα που κρίνεται από τη συγκεκριμένη περίπτωση (ΑΠ 1371/2006 ΠΧ ΝΖ/615).

Σύμφωνα, δε, με το άρθρο 291 παρ. 1 περ. στ' ΠΚ «1. Όποιος διαταράσσει την ασφάλεια της συγκοινωνίας μέσω σταθερής τροχιάς, πλοίων ή αεροσκαφών: [...] στ) με άλλες, εξίσου επικίνδυνες, για την ασφάλεια της συγκοινωνίας πράξεις τιμωρείται: αα) με φυλάκιση αν από την πράξη μπορεί να προκύψει κοινός κίνδυνος για ξένα πράγματα, ββ) με κάθειρξη έως δέκα (10) έτη αν από την πράξη μπορεί να προκύψει κίνδυνος για άνθρωπο, γγ) με κάθειρξη αν η πράξη είχε ως αποτέλεσμα τη βαριά σωματική βλάβη ή προκάλεσε σημαντική βλάβη σε εγκαταστάσεις κοινής ωφέλειας, δδ) με ισόβια κάθειρξη αν η πράξη είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο άλλου.». Από τις παραπάνω διατάξεις προκύπτει ότι το εν λόγω αδίκημα, όπως διατυπώθηκε μετά την τροποποίηση που υπέστη από το Ν. 4855/2021, συνιστά στη βασική του μορφή (δηλαδή όχι ως εκ του αποτελέσματος στοιχειοθετούμενο) έγκλημα «αφηρημένα συγκεκριμένης διακινδύνευσης» ή «δυνητικής διακινδύνευσης», δεδομένου ότι για τη στοιχειοθέτησή του απαιτείται αλλά και αρκεί η δυνατότητα επέλευσης του κινδύνου. Προστατευόμενο έννομο αγαθό δεν είναι μόνο η ασφάλεια της συγκοινωνίας με μέσα σταθερής τροχιάς, πλοία ή αεροσκάφη αλλά και η ζωή, η σωματική ακεραιότητα και η ιδιοκτησία [Βλ. Συμεωνίδου-Καστανίδου Ε., Εμβάθυνση στο Ουσιαστικό Ποινικό Δίκαιο, ό.π., σελ. 482, Χαραλαμπίδης Α., Νέος Ποινικός Κώδικας: Ερμηνεία κατ' άρθρο, Τόμος ΙΙ, 2020, σελ. 2037]. Περαιτέρω, για την στοιχειοθέτηση στην αντικειμενική

υπόσταση του απ' αυτές προβλεπόμενου εγκλήματος, στη βασική του μορφή, απαιτείται η με οποιοδήποτε τρόπο, με πράξη ή παράλειψη οφειλομένης ενέργειας προς αποτροπή ή καταστολή κινδύνου, διατάραξη της ασφάλειας εκτός των άλλων και της υδάτινης συγκοινωνίας έτσι ώστε να είναι δυνατόν να προκληθεί κοινός κίνδυνος σε ξένα πράγματα ή κίνδυνος ζωής ή υγείας ανθρώπου [ΑΠ 515/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Ως υδάτινη συγκοινωνία νοείται αυτή που διενεργείται με κάθε πλεύσιμο μέσο και περιλαμβάνει όχι μόνον την ναυσιπλοΐα μέσω θαλάσσης, αλλά και μέσω λιμνών, ποταμών, διωρύγων, καναλιών κλπ. [Χαραλαμπίκης Α., Νέος Ποινικός Κώδικας: Ερμηνεία κατ' άρθρο, Τόμος ΙΙ, 2020, σελ. 2040]. Το έγκλημα αυτό συντελείται με μόνη την δημιουργία της δυνατότητας επελεύσεως του κινδύνου χωρίς να απαιτείται και η πραγματική επέλευσή του [ΑΠ 637/2021, ΑΠ 1280/2016, ΑΠ 354/2010 [apeirospragos.gr](http://www.apeirospragos.gr)]. Η διατάραξη της ασφάλειας της συγκοινωνίας πλοίων στοχειοθετείται και ως έγκλημα εκ του αποτελέσματος (άρθρο 29 του ΠΚ) όταν η πράξη της διατάραξης είχε ως αποτέλεσμα, μεταξύ άλλων, το θάνατο άλλου. Υποκειμενικά δε απαιτείται πρόθεση, δηλαδή άμεσος ή ενδεχόμενος δόλος, ως προς το βασικό έγκλημα της διαταράξεως της ασφάλειας των συγκοινωνιών, συνιστάμενος στη γνώση και τη θέληση ή αποδοχή πραγματώσεως των στοιχείων της αντικειμενικής υποστάσεως και αμέλεια ως προς το βαρύτερο αποτέλεσμα του θανάτου που επήλθε [ΑΠ 247/2009, ΑΠ 1055/2005 [apeirospragos.gr](http://www.apeirospragos.gr)]. Μεταξύ της εκ προθέσεως διαταράξεως και του επελθόντος θανάτου πρέπει να υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος, ήτοι ο θάνατος να οφείλεται στη διατάραξη κατά την θεωρία της *conditio sine qua non*. Το βαρύτερο συνεπώς αποτέλεσμα πρέπει να συνιστά πραγμάτωση του κινδύνου που τέθηκε με το βασικό έγκλημα. Να υπάρχει δηλαδή αμεσότητα μεταξύ βασικού εγκλήματος και βαρύτερου αποτελέσματος για να έχουμε εκ του αποτελέσματος διακρινόμενο έγκλημα [ΤριμΕφΑιγαίου 50/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ].

Εξάλλου, μεταξύ του αδικήματος της επικίνδυνης παρέμβασης στη συγκοινωνία πλοίου από την οποία επήλθε θάνατος και εκείνο της έκθεσης, η οποία προκάλεσε το θάνατο του παθόντα υφίσταται φαινομενική συρροή και όχι αληθινή, εφόσον βεβαίως πρόκειται για το ίδιο πρόσωπο-παθόντα, κατά την οποία το αδίκημα της θανατηφόρας έκθεσης απορροφάται από το αδίκημα της θανατηφόρας επικίνδυνης παρέμβασης στη συγκοινωνία πλοίου, δεδομένου ότι τιμωρείται βαρύτερα (ισόβια κάθειρξη έναντι κάθειρξης μέχρι δέκα έτη). Σε διαφορετική, δε, περίπτωση, εάν δηλαδή γινόταν δεκτό ότι υφίστατο αληθινή συρροή, θα προέκυπτε παραβίαση της απαγόρευσης διπλής ποινικής απαξιολόγησης της ίδιας εγκληματικής συμπεριφοράς, η οποία αξιολογείται ως αποτέλεσμα της διατάραξης της ασφάλειας της συγκοινωνίας πλοίου, με την οποία, άλλωστε (σχετική ποινική διάταξη) προστατεύεται, όπως προαναφέρθηκε, και η ζωή [ΣυμβΠλημΣύρου 97/2018 αδημ.].

Μάλιστα, όταν υφίσταται φαινομενική κατ' ιδέαν συρροή, η ποινική αξίωση της Πολιτείας ικανοποιείται με την εφαρμογή της μιας μόνον από τις περισσότερες ποινικές διατάξεις, στις οποίες εκ πρώτης όψεως υπόκειται η αυτή πράξη του ίδιου δράστη. Για το λόγο αυτό, στην περίπτωση της απορρόφησης της απαξίας μιας αξιόποινης πράξης από την άλλη, η παραπομπή θα γίνει μόνο για το ένα έγκλημα, το δε παραπεμπτικό βούλευμα δεν μπορεί να περιλάβει και απαλλακτική διάταξη για το απορροφώμενο έγκλημα, αλλά να το καταγράψει ως ιστορικό γεγονός, για να συναξιολογηθεί και επηρεάσει ως συντιμωρητή πράξη το ύψος της επιβλητέας ποινής και, βεβαίως, να καθιστά επιτρεπτή την μεταβολή της κατηγορίας σε αυτή. Δεν νοείται δηλαδή στο βούλευμα απαλλακτική διάταξη για τις

φαινομενικώς συρρέουσες απορροφηθείσες πράξεις, διότι επί συρροής νόμων εφαρμόζεται μόνο ένας, ο οποίος αποκλείει τους λοιπούς και συνεπώς θα ανέκυπτε αντιφατικότητα αν στο διατακτικό προβλεπτόταν παραπομπή για τον έναν και απαλλαγή για τον άλλον [ΑΠ 1542/2004, ΠοινΧρ 2005/636, ΣυμβΠλημΛαρ 83/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΣυμβΠλημΠατρ 354/2020, ΠοινΧρ 2021/294, ΣυμβΠλημΘεσσ 565/2005, ΠοινΔικ 2006/262, ΣυμβΠλημΡοδόπ 53/2001, ΠοινΔικ 2002/493, ΣυμβΠλημΙων 90/1999, Υπερ 1999/1230, Μ. Μαργαρίτης / Α. Μαργαρίτη, ΕρμΠΚ, άρθρο 94 αριθ. 29].

Περαιτέρω, στο άρθρο 231 παρ. 1 ΠΚ ορίζεται ότι *«Όποιος εν γνώσει ματαιώνει τη δίωξη άλλου για κακούργημα ή πλημμέλημα που διέπραξε τιμωρείται με φυλάκιση έως τρία έτη ή χρηματική ποινή.»*. Για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος αυτού, απαιτείται αντικειμενικώς: α) τέλεση κακούργηματος ή πλημμελήματος από άλλον, στο οποίο δεν συμμετέχει με οποιονδήποτε τρόπο (ως συναυτουργός, ηθικός αυτουργός ή συνεργός) ο υποθάλπων και β) πράξη, η οποία μπορεί να συνίσταται και σε παράλειψη του υποθάλποντος, πράγμα το οποίο συμβαίνει, όταν ο υποθάλπων έχει ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να επιχειρήσει την παραλειφθείσα ενέργεια (άρθρο 15 του ΠΚ), επιφέρουσα ματαίωση της δίωξης του δράστη ή της εκτέλεσης της ποινής που επιβλήθηκε γι' αυτή. Ως ματαίωση της δίωξης νοείται η ματαίωση της ποινικής δίωξης ή της εξακολούθησης αυτής. Η ματαίωση της δίωξης δεν εξαρτάται από το στάδιο στο οποίο βρίσκεται η ποινική διαδικασία, δηλαδή εάν πρόκειται για την προδικασία ή την κύρια διαδικασία. [ΑΠ 153/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Τετελεσμένο είναι το έγκλημα της υποθάλψεως και όταν, με την πράξη του υποθάλποντος, παρεμποδίστηκε για μικρό ή μεγάλο χρονικό διάστημα η διωκτική αρχή να θέσει τον υπαίτιο στη διάθεση της δικαιοσύνης ή να ασκήσει ποινική δίωξη εναντίον του και δεν αίρει την ευθύνη του το γεγονός ότι η σύλληψη ή η ποινική δίωξη του υπαιτίου επιτεύχθηκαν αργότερα [ΑΠ 604/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Το παραπάνω έγκλημα τελείται, εκτός των άλλων περιπτώσεων, και με την παροχή στις δικαστικές αρχές παραπλανητικών πληροφοριών και του επηρεασμού μαρτύρων να καταθέσουν ευνοϊκά για τον δράστη του εγκλήματος για το οποίο διώκεται [ΑΠ 154/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Υποκειμενικώς απαιτείται δόλος του δράστη, ο οποίος περιέχει τη γνώση ότι διαπράχθηκε κακούργημα ή πλημμέλημα και τη θέληση ματαίωσης της δίωξης ή της εκτέλεσης της ποινής, μη αρκούντος του ενδεχόμενου δόλου, δίχως πάντως να απαιτείται να γνωρίζει ο δράστης για ποιά ακριβώς ποινή ή για ποιο μέτρο ασφάλειας πρόκειται [ΑΠ 153/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ].

Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 218 παρ. 1 περ. γ' του Ν.Δ. 187/1973 (ΚΔΝΔ) *«Διά φυλακίσεως μέχρις ενός έτους και χρηματικής ποινής τιμωρείται πλοίαρχος ή αξιωματικός ή υπαξιωματικός του πλοίου όστις: [...] γ) μετέρχεται, κατά την ενάσκησιν των καθηκόντων του, ο ίδιος ή δι' άλλου προσώπου βίαν, εκτός αν αύτη είναι απολύτως αναγκαία διά την τήρησιν της τάξεως εν τω πλοίω την ασφάλειαν του πλου και την προστασίαν της ζωής των επιβαινόντων.»*

III. Από το αποδεικτικό υλικό που συγκεντρώθηκε κατά τη διενεργηθείσα αυτεπάγγελτη προανάκριση και την κύρια ανάκριση και ειδικότερα από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων, τις ανωμοτί καταθέσεις των υποστηριζόντων την κατηγορία, τα έγγραφα που εμπεριέχονται στη δικογραφία, το βιντεοληπτικό-ηχητικό υλικό και τις φωτογραφίες, την έκθεση απομαγνητοφωνημένων συνομιλιών, τις απολογίες των κατηγορουμένων και όλα τα υπομνήματα που κατατέθηκαν κατά τη διάρκεια της κυρίας ανάκρισης, αξιολογούμενα κατά την αρχή της ηθικής απόδειξης (άρθρο 177 ΚΠΔ), **πρόεκυψαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά:** Στις 5-9-2023 το Ε/Γ-Ο/Γ πλοίο «BLUE

HORIZON» βρισκόταν προσδεμένο στο λιμένα Πειραιά λόγω προγραμματισμένου δρομολογίου που επρόκειτο να πραγματοποιηθεί, την ώρα 21:00, με προορισμό το Ηράκλειο Κρήτης. Στο εν λόγω πλοίο εκτελούσαν την ημέρα εκείνη υπηρεσία οι κατηγορούμενοι και συγκεκριμένα ο κατηγορούμενος Διονύσιος Χριστόπουλος έφερε την ιδιότητα του πλοιάρχου, ο κατηγορούμενος Μιχαήλ Μήλας έφερε την ιδιότητα του υπάρχου, ο κατηγορούμενος Ιωάννης Κατεργιαννάκης έφερε την ιδιότητα του υποπλοιάρχου και ο κατηγορούμενος Χρήστος Βαγιάννης έφερε την ιδιότητα του ναύκληρου. Εξ αυτών, στον καταπέλτη του πλοίου βρίσκονταν οι κατηγορούμενοι Μιχαήλ Μήλας και Χρήστος Βαγιάννης. Λίγο μετά τις 21:00, όταν έφτασε η ώρα να αναχωρήσει το πλοίο, ο Μιχαήλ Μήλας απομάκρυνε το τελευταίο σχοινί πρόσδεσης του πλοίου από τον κάβο της προβλήτας και επέστρεψε στη ράμπα επιβίβασης οχημάτων (καταπέλτη) του πλοίου. Περί την ώρα 21:13, ενόσω η ράμπα δεν είχε ακόμα ανελκυσθεί, αλλά εφαπτόταν στην προβλήτα του λιμένα και ενώ το πλοίο ήταν έτοιμο προς αναχώρηση, αφού μάλιστα είχαν τεθεί σε λειτουργία οι μηχανές του, ο ανωτέρω κατηγορούμενος-ύπαρχος και ο συγκατηγορούμενος-ναύκληρος, Χρήστος Βαγιάννης, αντιλήφθηκαν να έρχεται τρέχοντας προς το μέρος τους ο Αντώνιος Καργιώτης. Ο Αντώνιος Καργιώτης είχε προμηθευθεί με εισιτήριο για να ταξιδέψει με το πλοίο και ενώ είχε αρχικά επιβιβασθεί, ακολούθως εξήλθε του πλοίου και καθόταν στην δεξιά μπίντα πρόσδεσης του κάβου (αριστερή πλευρά του πλοίου), μόλις, δε, αντιλήφθηκε ότι το πλοίο επρόκειτο να αναχωρήσει, έτρεξε και κατάφερε να ανέβει στη ράμπα επιβίβασης οχημάτων, προκειμένου να επιβιβασθεί. Τότε, ο Χρήστος Βαγιάννης τον εμπόδισε με το σώμα του να εισέλθει στο πλοίο, οπότε επενέβη και ο Μιχαήλ Μήλας και από κοινού άρχισαν να τον τραβούν προς την προβλήτα. Αμέσως ο Αντώνιος Καργιώτης επιχείρησε να ανέβει ξανά στον καταπέλτη, οπότε ο Μιχαήλ Μήλας άρχισε να τον εξωθεί, σπρώχνοντάς τον και τραβώντας τον με τα χέρια του προς την προβλήτα, φωνάζοντάς του «έξω ρε», ενώ από την πλευρά του, ο Αντώνιος Καργιώτης επανερχόνταν επανειλημμένως σε μία διαρκή προσπάθεια να επιβιβασθεί. Εντωμεταξύ, κατά το χρόνο που ο ύπαρχος τον έσπρωχνε και τον τραβούσε με τα χέρια του προς την προβλήτα, το πλοίο, είχε ήδη αρχίσει να απομακρύνεται από αυτήν. Όπως ειδικότερα προκύπτει από την επισκόπηση του βιντεοληπτικού υλικού, οι αρχικές απωθήσεις έλαβαν χώρα ενόσω ο καταπέλτης εξακολουθούσε να εφάπτεται στην προβλήτα και να σύρεται λόγω της εκκίνησης της αναχώρησης του πλοίου. Τελικά, ο Αντώνιος Καργιώτης κατάφερε να ανέβει εκ νέου στον καταπέλτη τη στιγμή που πλέον αυτός δεν εφαπτόταν στην προβλήτα και είχε οριστικά απομακρυνθεί. Τη στιγμή εκείνη δέχτηκε εκ νέου, για τρίτη φορά, απώθηση από τον κατηγορούμενο Μιχαήλ Μήλα, με αποτέλεσμα, εξαιτίας της ασκηθείσας σε βάρος του σωματικής βίας, να πέσει στο κενό, το οποίο δημιουργήθηκε από την κίνηση του πλοίου μεταξύ της προβλήτας και του καταπέλτη, ο οποίος δεν είχε ακόμα ανελκυσθεί και ασφαλισθεί, και να βρεθεί στη θάλασσα στο σημείο όπου αναδεύονταν τα ύδατα μπροστά από τις μηχανές του πλοίου (στην πρύμνη). Καθώς το πλοίο απομακρυνόταν από την προβλήτα, ο Μιχαήλ Μήλας παρέμεινε στην άκρη του καταπέλτη και ενώ παρατηρούσε τον Αντωνίου Καργιώτη που είχε πέσει στη θάλασσα και αναδευόταν, αδυνατώντας να κολυμπήσει και να επιπλεύσει, λόγω της κίνησης των μηχανών και της περιδίνησης των υδάτων, παρά ταύτα έδωσε έγκριση για άμεση αναχώρηση του πλοίου, χωρίς να γίνουν οι ενδεδειγμένες ενέργειες για τη διάσωση του Αντωνίου Καργιώτη (όπως παύση μηχανών, ρίψη σωσιβίου, χρήση σωσιδίας λέμβου), όπως προβλεπόταν σύμφωνα με το άρθρο 12.7.5.2 του

Εγχειριδίου Ασφαλούς Διαχείρισης (SMS) που είχε εκπονήσει η διαχειρίστρια του πλοίου εταιρεία με την επωνυμία «Blue Star Ferries Μονοπρωσωπη Ναυτιλιακή Ανώνυμη Εταιρεία», το οποίο έπρεπε να τηρείται, σύμφωνα με τα άρθρα 1.1, 1.2, 1.3, 1.4 και 8.1 του Διεθνούς Κώδικα Διαχείρισης για την ασφαλή λειτουργία των πλοίων και την πρόληψη ρύπανσης του περιβάλλοντος (ISM CODE) και του άρθρου 1 του Κανονισμού 17-1 «Περισυλλογή ανθρώπων από τα ύδατα» του Κεφαλαίου III της Διεθνούς Σύμβασης «για την ασφάλεια της ανθρώπινης ζωής στη θάλασσα 1974» (SOLAS 1974), φωνάζοντας μάλιστα, στο VHF, «φεύγουμε, φεύγουμε» και «έλα πάμε». Εξάλλου, το γεγονός ότι ο Αντώνης Καργιώτης εμποδίστηκε να επιβιβασθεί στο πλοίο από τους κατηγορούμενους Μιχαήλ Μήλα και Χρήστο Βαγιάννη, ότι απωθήθηκε επανειλημμένα από τον Μιχαήλ Μήλα και ότι μετά την πτώση του στη θάλασσα ο τελευταίος δεν έπραξε τίποτα και έδωσε έγκριση για αναχώρηση, επιβεβαιώνεται και από τις καταθέσεις των μαρτύρων-επιβατών στο πλοίο, Σωτηρίου Τσιάτσου, Χαρίσιου Ευαγγελλόπουλου, Χριστίνα Καρακατσάνη, Besian Memaj, Δημητρίου Δημητριάδη, Σπυρίδωνος Τόλια, Γεωργίου Στρακαντούνα, οι οποίοι βρίσκονταν στο εξωτερικό κατάστρωμα και είχαν άμεση οπτική επαφή με το συμβάν που εξελισσόταν. Το σώμα του Αντωνίου Καργιώτη βρέθηκε στη συνέχεια να επιπλέει στη θάλασσα, μπρούμυτα, χωρίς να κινείται καθόλου και, τελικά, περί την ώρα 21:40, ανασύρθηκε μέσα από τη λεκάνη του Πειραιά, χωρίς τις αισθήσεις του, οπότε διακομίστηκε στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο Νίκαιας, όπου και διαπιστώθηκε ο θάνατός του. Σύμφωνα, δε, με την διενεργηθείσα νεκροψία-νεκροτομή ο θάνατός του οφείλεται σε πνιγμό εντός θαλάσσιου ύδατος, σε έδαφος κάκωσης κεφαλής (σχετ. η υπ' αριθ. πρωτ. 561/22-12-2023 ιατροδικαστική έκθεση νεκροψίας-νεκροτομής). Η διαπίστωση μάλιστα της ύπαρξης κάκωσης κεφαλής καθιστά σφόδρα πιθανό το ενδεχόμενο ο Αντώνιος Καργιώτης, κατά την πτώση του στη θάλασσα να χτύπησε είτε στην προβλήτα είτε στον καταπέλτη. Το γεγονός ότι είχε υποστεί, εν ζωή, όλως πρόσφατες κακώσεις κατανομής επί της δεξιάς πλευράς μετωπιαίας χώρας, δεξιάς ρινικής χώρας και δεξιάς ισχιακής χώρας, επεσήμανε, εξάλλου, κατά την ένορκη κατάθεσή του ο ιατροδικαστής, Σωκράτης Τσαντίρης που διενήργησε και τη νεκροψία-νεκροτομή. Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί ότι δεν προκύπτει ότι ο θάνατός του επήλθε ακαριαία ή ότι έχασε τις αισθήσεις του και εν συνεχεία επήλθε ο πνιγμός του, αλλά αντιθέτως, από την ένορκη κατάθεση της μάρτυρος-επιβάτιδος του πλοίου, Ευαγγελίας Καμπέρη, προκύπτει ότι ο Αντώνιος Καργιώτης μετά την πτώση του στη θάλασσα επιχείρησε να κρατηθεί στην επιφάνεια της θάλασσας (αναφέρει συγκεκριμένα «είδα έναν άνθρωπο μέσα στο νερό να σηκώνει τα χέρια του σαν να προσπαθούσε να βγει. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα σαν να τον τράβηξε το νερό και δεν τον είδα να ξαναβγαίνει»). Περαιτέρω, όσον αφορά ειδικότερα τη στάση που επέδειξε ο συγκατηγορούμενος-ναύκληρος Χρήστος Βαγιάννης, όπως προαναφέρθηκε ήταν ο πρώτος που εμπόδισε τον Αντώνιο Καργιώτη να επιβιβασθεί στο πλοίο, φράζοντάς του τη δίοδο προς τον καταπέλτη με το σώμα του και εν συνεχεία τραβώντας τον, μαζί με την Μιχαήλ Μήλα προς την προβλήτα. Ακολούθως, όμως, αν και παρέμεινε στον καταπέλτη, δίπλα στον Μιχαήλ Μήλα, βλέποντάς τον να σπρώχνει επανειλημμένα τον Αντώνιο Καργιώτη, μέχρι τη στιγμή που τον έριψε στη θάλασσα, εντούτοις ουδέν έπραξε για την αποτροπή του συμβάντος αυτού, παρά το γεγονός ότι είχε και το χρόνο και την ευχέρεια αφενός να αποτρέψει τον ύπαρχο από το να προβεί στην ενέργεια αυτή, αφετέρου να ενεργήσει για τη διάσωση του θανόντος. Εξάλλου, καθόλη τη διάρκεια του ανωτέρω περιστατικού, ο συγκατηγορούμενος-

υποπλοίαρχος, Ιωάννης Κατεργιαννάκης, εκτελούσε υπηρεσία αξιωματικού πρύμνης, ευρισκόμενος στο κατάστρωμα 5 (ρεμέντζο) του πλοίου. Όπως προκύπτει από τις απομαγνητοφωνημένες συνομιλίες, την ώρα 21:13:00'', έλαβε εντολή, μέσω VHF, από τον συγκατηγορούμενο πλοίαρχο, Διονύσιο Χριστόπουλο, για την άπαρση του καταπέλτη λέγοντας συγκεκριμένα «Αργά, πάρε πόρτα Γιάννη, πάρε πόρτα», οπότε αυτός έδωσε με τη σειρά του τη σχετική εντολή στον υποναύκληρο, Αναστάσιο Σκοπελίτη, που χειριζόταν τον καταπέλτη. Σημειωτέον, δε, ότι το επιδικο συμβάν επί του πλοίου ξεκίνησε επακριβώς την ώρα 21:13:10'', όταν ο Αντώνιος Καργιώτης ανέβηκε τρέχοντας στον καταπέλτη και έληξε την ώρα 21:13:25'' με τη ρίψη του θύματος στη θάλασσα. Βάσει των αρμοδιοτήτων του, ο εν λόγω κατηγορούμενος ήταν υπεύθυνος για την επιμέλεια της πρύμνης και για τον χειρισμό του καταπέλτη αλλά και σύμφωνα και με τα άρθρα 40,49 και 137 παρ. 1 του Β.Δ. 683/1960 «Περί εγκρίσεως και θέσεως εις εφαρμογήν Κανονισμού εσωτερικής υπηρεσίας επί ελληνικών επιβατηγών πλοίων πεντακοσίων κ.ο.χ. και άνω» όπου ορίζεται συγκεκριμένα «Άρθρο 40. Ο Υποπλοίαρχος είναι ο άμεσος βοηθός του Υπάρχου εις πάν ότι αφορά την υπηρεσίαν σκάφους, την ναυσιπλοϊαν και το φορτίον., Άρθρο 49. Ο Ανθυποπλοίαρχος έχει υπό την αποκλειστικήν του επιμέλειαν και έλεγchon τα πρυμνιαία άρμονα και σύσκευα κατά δε την άπαρσιν και αγκυροβολίαν παρίσταται και διευθύνει την εργασίαν πρύμνηθεν τελών εν συνεχεί επαφή μετά της γεφύρας και έτοιμος να παράσχη εις τον Πλοίαρχον πάσαν πληροφορίαν και να εκτελέση τας διαταγάς του. Διαρκούντος του πλοού μεριμνά διά την ανά πάν εικοσιτετράωρον λίπανσιν του αυτογραφικού δρομομέτρου. Κατά τας φορτοεκφορτώσεις είναι υπεύθυνος διά τα πρυμνιαία κύτη, είναι δε άμεσος βοηθός του Υπάρχου δι' όλα τα θέματα τα έχοντα σχέσιν με τα σωστικά μέσα του πλοίου. Άρθρο 137 παρ. 1. Το προσωπικόν Καταστρώματος κατανέμεται κατά τον κατάπλου, την αγκυροβολίαν, την άπαρσιν και τον απόπλου επί τη βάσει του οικείου πίνακος διαιρέσεως προσωπικού ως εξής : α) ο Πλοίαρχος επί της γεφύρας β) ο Υπαρχος όπου θεωρείται αναγκαίον γ) ο Υποπλοίαρχος εις το πρόστεγον μετά του Ναυκλήρου και ανδρών καταστρώματος. δ) ο Ανθυποπλοίαρχος εις το επίστεγον μετά του Υποναυκλήρου και ανδρών καταστρώματος.», καθώς και βάσει του άρθρου 4.5.1.3 του προαναφερόμενου Εγχειριδίου Ασφαλούς Διαχείρισης (SMS) που είχε εκπονήσει η διαχειρίστρια του πλοίου εταιρεία με την επωνυμία «Blue Star Ferries Μονοπροσωπη Ναυτιλιακή Ανώνυμη Εταιρεία», ενώ ακόμα, ήταν υπεύθυνος για ρίψη σωσιβίου σε περίπτωση έκτακτου περιστατικού, όπως στην προκειμένη περίπτωση λόγω πτώσης του θύματος στη θάλασσα, βάσει του άρθρου 12.7.5.2 του ανωτέρω Εγχειριδίου Ασφαλούς Διαχείρισης (SMS). Παράλληλα, δε, εκ της θέσεως που βρισκόταν ο εν λόγω κατηγορούμενος είχε άμεση οπτική επαφή με τον καταπέλτη του πλοίου, άρα κατά συνέπεια και με το συμβάν που έλαβε χώρα. Ωστόσο, σε ουδεμία ενέργεια, αποτρεπτική τόσο της εξακολουθητικής απώθησης και τελικά ρίψης του θύματος στη θάλασσα εκ μέρους του κατηγορουμένου Μιχαήλ Μήλα όσο και του πνιγμού του, δεν προέβη ο εν λόγω κατηγορούμενος, τηρώντας αντιθέτως μία απολύτως αδρανή στάση. Ειδικότερα, δεν ενημέρωσε τον πλοίαρχο για το συμβάν της απώθησης και τη ρίψη του θύματος στη θάλασσα, ώστε να σταματήσει η λειτουργία των μηχανών και η κίνηση του πλοίου, παρότι είχε τη σχετική δυνατότητα επικοινωνίας μέσω VHF, το οποίο επιρρωνύεται και από το γεγονός ότι η πρώτη επικοινωνία του πλοιάρχου με το υπόλοιπο προσωπικό για το συμβάν που έλαβε χώρα ήταν όταν ο ύπαρχος αρκέστηκε σε ένα απλό «κάπτεν», μέσω VHF, προς τον συγκατηγορούμενο-πλοίαρχο, σε χρόνο μετά την πτώση του θύματος

στη θάλασσα, ενώ επίσης σε ουδεμία ενέργεια προέβη για τη ρίψη σωσιβίου στη θάλασσα για τη διάσωση και την αποφυγή του πνιγμού του θύματος. Χαρακτηριστικές είναι και οι καταθέσεις των μαρτύρων για τις αρμοδιότητες και τις δυνατότητες που είχε ο ανωτέρω κατηγορούμενος λόγω της ιδιότητάς του, της υπηρεσίας που εκτελούσε και της θέσης επί του πλοίου στην οποία βρισκόταν. Συγκεκριμένα, ο Σωτήριος Λεμονίδης, αρχιπλοίαρχος στον όμιλο «ATTICA GROUP» και έχων υπό την επίβλεψή του το εν λόγω πλοίο, ο Σπυριδών Πεφάνης, αρχιπλοίαρχος και απασχολούμενος στον όμιλο «ATTICA GROUP», ο Σταμάτιος Κουλουμπής, εξουσιοδοτημένο πρόσωπο (dra) της εταιρείας «Blue Star Ferries» του ομίλου «ATTICA GROUP» και η Σμαράγδα Φούση, εκτελούσα υπηρεσία ως υποπλοίαρχος στο εν λόγω πλοίο, αναφέρουν ότι ο αξιωματικός πρύμνης έχει την ευθύνη για την ασφαλή απόδραση του πλοίου και να εξασφαλίσει ότι η διαδικασία άπαρσης του καταπέλτη θα γίνει με ασφάλεια, καθώς και ότι εφόσον υπήρχε κίνηση στον καταπέλτη όφειλε να δώσει εντολή να σταματήσουν οι χειρισμοί, να μην ξεκινήσει η διαδικασία της άπαρσης και να ενημερώσει άμεσα στον πλοίαρχο. Επιπλέον, αναφέρουν ότι ο κατηγορούμενος υποπλοίαρχος, ευρισκόμενος στο ρεμέτζο της πρύμνης για να εκτελέσει τα καθήκοντά του, είχε άμεση οπτική επαφή με τον καταπέλτη, γεγονός που επιβεβαιώνεται και από τις καταθέσεις των μαρτύρων-επίσης ναυτολογημένων στο πλοίο με την ειδικότητα του ναύτη, Παναγιώτη Παπούλη, Αλέξανδρου Διακάκη, Παύλου Παπαδόπουλου, καθώς επίσης και του ναυτολογημένου ως υποναύκληρου, Αναστάσιου Σκοπελίτη, ο οποίος μάλιστα βρισκόταν στον ίδιο χώρο (πρύμνη του πλοίου) με τον κατηγορούμενο υποπλοίαρχο. Ακόμα, δε, οι προαναφερόμενοι μάρτυρες, Σωτήριος Λεμονίδης, Σταμάτιος Κουλουμπής, Σμαράγδα Φούση, Παναγιώτης Παπούλης, καθώς και οι μάρτυρες Χρυσοβαλάντης Βασιλάκης, ναυτολογημένος με την ειδικότητα του ναύτη και Φοίβος Ζούκης, ναυπηγός μηχανολόγος-μηχανικός, ο οποίος είχε εκπονήσει το σχέδιο σωστικών μέσων του ανωτέρω πλοίου, αναφέρουν ότι την ημέρα του συμβάντος υπήρχαν δύο κυκλικά σωσίβια στο ρεμέτζο, ένα στη δεξιά πλευρά και ένα στην αριστερή, σύμφωνα και με το προβλεπόμενο σχέδιο σωστικών μέσων του πλοίου. Τέλος, όσον αφορά τον κατηγορούμενο πλοίαρχο, Διονύσιο Χριστόπουλο, λεκτέα είναι τα εξής: Όταν έλαβε χώρα το συμβάν του διαπληκτισμού μεταξύ του Αντώνιου Καργιώτη και των Μιχαήλ Μήλα και Χρήστου Βαγιάννη και της επακόλουθης ρίψης του θύματος στη θάλασσα ύστερα από την απώθηση του Μιχαήλ Μήλα, ο ίδιος βρισκόταν στη γέφυρα του πλοίου. Όπως προαναφέρθηκε, την ώρα 21:13:00'', έδωσε εντολή, μέσω VHF, στον συγκατηγορούμενο υποπλοίαρχο Ιωάννη Κατεργιαννάκη για την άπαρση του καταπέλτη. Παράλληλα, με το που ανέβηκε ο θανών στον καταπέλτη, την ώρα 21:13:10'', το πλοίο ξεκίνησε τον απόπλου και άρχισε σταδιακά να απομακρύνεται από την προβλήτα με τον καταπέλτη ανοιχτό και αρχικά να σύρεται επ' αυτής, δηλαδή χωρίς προηγουμένως να έχει λάβει χώρα κλείσιμο και ασφάλιση του καταπέλτη. Εν προκειμένω πρέπει να σημειωθεί ότι στο άρθρο πρώτο, άρθρο 22 παρ. 11 του Π.Δ. 177/2000 ρητά ορίζεται ότι «*Η ασφάλιση του καταπέλτη και της θύρας ασφαλείας, πρέπει να γίνεται πριν τον απόπλου του πλοίου με ευθύνη του Πλοίαρχου*», ενώ και σύμφωνα με το άρθρο 12.4.2.3.5 του προαναφερόμενου Εγχειριδίου Ασφαλούς Διαχείρισης (SMS) «*Οι καταπέλτες και οι εξωτερικές ράμπες πρέπει να ασφαλιζονται πριν την αναχώρηση του πλοίου*». Περαιτέρω, στο χώρο που βρισκόταν ο ανωτέρω κατηγορούμενος, υπήρχε βιντεοκάμερα που έφερε εικόνα σε πραγματικό χρόνο σε μόνιτορ στη δεξιά βαρδιόλα (ακρογέφυρα) της γέφυρας του πλοίου, και η οποία απεικόνιζε τις κινήσεις στον

χώρου του καταπέλτη. Ειδικότερα, από τις απομαγνητοφωνημένες συνομιλίες προκύπτει ότι στις 21.13'.13'' ο πλοίαρχος δίνει εντολή να μειώσει ταχύτητα λέγοντας «Μισό! Μισό!», στις 21.13'.23'' λέει «Τί έγινε;», στις 21.13'.29'' (δηλαδή σε χρόνο που ήδη το θύμα βρισκόταν στη θάλασσα) φωνάζει «Ρε πάτε καλά ρε; Ρε δεν πάτε καλά», στις 21.13'.34'' δίνει εντολή για να μειώσει ταχύτητα το πλοίο λέγοντας «Αργά! Αργά!», στις 21.13'.40'' ακούγεται ο Μιχαήλ Μήλας να φωνάζει «Κάπτεεεεεε», και απαντώντας ο πλοίαρχος λέει «Το βλέπω, το είδα» και τέλος στις 21.13'.43'' δίνει εντολή για ακόμα μικρότερη ταχύτητα λέγοντας «Πολύ αργά». Συνεπώς, αν και δεν προκύπτει ότι είχε αντιληφθεί από την αρχή το συμβάν που έλαβε χώρα στον καταπέλτη, εντούτοις το αντιλήφθηκε με τις αισθήσεις του ενόσω εξελισσόταν, πριν τη ρίψη του θύματος στη θάλασσα. Ωστόσο, ο κατηγορούμενος, παρά τα όσα είχαν λάβει χώρα, συνέχισε την πορεία του ταξιδιού μέχρι την ώρα 21:42, οπότε έλαβε εντολή από το Κεντρικό Λιμεναρχείο Πειραιά προς διακοπή του πλου και αναμονή περαιτέρω οδηγιών και στη συνέχεια την ώρα 22:01 έλαβε εντολή από το Κεντρικό Λιμεναρχείο Πειραιά για την επιστροφή του πλοίου στο λιμένα Πειραιά. Μάλιστα, από τις απομαγνητοφωνημένες συνομιλίες προκύπτει ότι μετά το συμβάν, συνομιλώντας με τις λιμενικές αρχές, ανέφερε ότι ένας επιβάτης έπεσε στη θάλασσα, ότι έτρεξε να καβαλήσει τον καταπέλτη και να ανέβει αλλά έπεσε στη θάλασσα, ενώ σε συνομιλία που είχε με τους συγκατηγορούμενους του (την ώρα 22:27':48'') ανέφερε τα εξής : «Γιάννη θα πάμε για κατάθεση... αυτό που θα πείτε... Ότι το πλοίο...είχαν μολίσει και είχαν σηκώσει τον καταπέλτη και ξαφνικά τον είδαμε και ήρθε ερχότανε και όχι το σπρώξαμε... με φωνές αυτός αποφάσισε να μπει μέσα γλίστρησε και έπεσε...». Περαιτέρω, κατατοπιστικές ως προς τις ενδεδαιγμένες ενέργειες στις οποίες έπρεπε να είχε προβεί ο πλοίαρχος τυγχάνουν οι καταθέσεις των κάτωθι μαρτύρων. Ειδικότερα, από τις καταθέσεις των μαρτύρων Σωτηρίου Λεμονίδη, Σπυριδώνα Πεφάνη και Σταμάτιου Κουλουμπή, καθώς και των Δημητρίου Αρσενόπουλου, Διευθυντή της Σχολής Πλοίαρχων στην Ακαδημία Εμπορικού Ναυτικού Ασπροπύργου και Κωνσταντίνου Γιαλέλη, Διοικητή της ανωτέρω Ακαδημίας, προκύπτει ότι δεν είχαν τηρηθεί οι διαδικασίες απόπλου, όπως διαπιστώθηκε, εξάλλου, ύστερα και από τον εσωτερικό έλεγχο που πραγματοποίησε η εταιρεία. Συγκεκριμένα, αναφέρουν ότι ο καταπέλτης του πλοίου έπρεπε να έχει σηκωθεί και να ασφαλίσει (να κλείσει) πριν την αναχώρηση του πλοίου και, όπως επισημαίνουν, αυτό γίνεται με ευθύνη του πλοίαρχου και λαμβάνει χώρα για την ασφάλεια του πλοίου και των επιβαίνοντων και τη στεγανότητα του πλοίου, όπως άλλωστε προβλέπεται και βάσει της προαναφερόμενης νομοθεσίας. Επιπροσθέτως, αναφέρεται από τον μάρτυρα Σπυριδώνα Πεφάνη ότι ρώτησε τον ανωτέρω κατηγορούμενο εάν έκανε «κράτει» στις μηχανές και έλαβε αρνητική απάντηση, επισημαίνοντας ότι η συγκεκριμένη κίνηση θα λιγόστευε τη δύναμη από τα απόνερα της προπέλας, ενώ και οι Δημήτριος Αρσενόπουλος και Κωνσταντίνος Γιαλέλης επισημαίνουν ότι εφόσον υπήρχε πτώση ανθρώπου στη θάλασσα η ενδεδαιγμένη κίνηση ήταν να σβήσουν οι μηχανές (κράτει) ώστε να σταματήσει η κίνηση της προπέλας, για την αποφυγή τραυματισμού ή θανάτου του ανθρώπου από τον στροβιλισμό των υδάτων από τη λειτουργία της προπέλας. Δηλαδή εάν πράγματι είχε δώσει εντολή ο πλοίαρχος στον ανθυποπλοίαρχο Δημήτριο Μπήτρο για την κράτηση των μηχανών του πλοίου και όχι εντολή για «ΜΙΣΟ», «ΑΡΓΑ» και αμέσως μετά «ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ», θα είχε παύσει η ανάδευση των υδάτων και κατ' αποτέλεσμα το θύμα θα είχε τη δυνατότητα να επιπλεύσει κολυμπώντας, ώστε παράλληλα να δρομολογηθούν οι ενδεδαιγμένες ενέργειες για τη διάσωσή του, σύμφωνα και με το άρθρο 12.7.5.2 του

Εγχειριδίου Ασφαλούς Διαχείρισης (SMS) που είχε εκπονήσει η διαχειρίστρια του πλοίου εταιρεία με την επωνυμία «Blue Star Ferries Μονοπροσωπη Ναυτιλιακή Ανώνυμη Εταιρεία» σε συνδυασμό και με το άρθρο 104 του Κ.Δ.Ν.Δ. (Ν.Δ. 187/1973), όπου ορίζεται ότι «Ο πλοίαρχος έχει την εν γένει διοίκηση εν τω πλοίω και ασκεί εξουσίαν επί των επιβαινόντων, λαμβάνων παν αναγκαίον μέτρον, εντός των υφισταμένων κανονισμών, προς τον σκοπόν τηρήσεως της τάξεως, της πειθαρχίας και της υγιεινής και διά την ασφάλειαν του πλοίου, των επιβαινόντων και του φορτίου».

Από την πλευρά τους, οι κατηγορούμενοι, απολογούμενοι ενώπιον του Ανακριτή (αρχικά και συμπληρωματικά) και με τα υπομνήματα που κατέθεσαν, ισχυρίζονται τα εξής: Ο κατηγορούμενος Μιχαήλ Μήλας παραδέχεται ότι προσπαθούσε να εμποδίσει την επιβίβαση του θανόντος, καθόσον, βάσει των εντολών που όφειλε να ακολουθήσει, απαγορεύεται η επιβίβαση επιβατών κατά τη διαδικασία απόπλου και ότι αιφνιδιάστηκε από την επίμονη προσπάθεια του θανόντος να επιβιβαστεί στο πλοίο. Παράλληλα, αναφέρει ότι τον απώθησε τις δύο πρώτες φορές, όμως την τρίτη φορά δεν τον ακούμπησε παρά μόνο εμπόδισε την είσοδό του με το σώμα του και τότε ο θανών έχασε την ισορροπία του και έπεσε στη θάλασσα. Αμέσως, δε, μόλις αντιλήφθηκε την πτώση του θανόντος στη θάλασσα, ενημέρωσε για το συμβάν τον πλοίαρχο, μέσω του VHF, αρνούμενος ότι είπε «φεύγουμε, φεύγουμε», ενώ τέλος, ισχυρίστηκε ότι δεν μπορούσε να προβλέψει την εξέλιξη του συμβάντος και τον επελθόντα θάνατο αυτού και ότι, σε κάθε περίπτωση, δεν στοιχειοθετείται το αδίκημα της ανθρωποκτονίας από πρόθεση με ενδεχόμενο δόλο αλλά εκείνο της έκθεσης. Ωστόσο, τα όσα ισχυρίζεται ο κατηγορούμενος αντικρούονται από το αποδεικτικό υλικό της δικογραφίας και τα όσα ανωτέρω περιγράφονται. Συγκεκριμένα, βάσει όσων προαναφέρθηκαν, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι ο Αντώνιος Καργιώτης έπεσε στη θάλασσα, όχι επειδή έχασε την ισορροπία του και γλίστρησε, αλλά ως αποτέλεσμα της απώθησής του από τον κατηγορούμενο, με αποτέλεσμα να επέλθει, εντός ολίγων λεπτών, ο θάνατός του λόγω πνιγμού σε έδαφος κάκωσης κεφαλής. Μάλιστα ο κατηγορούμενος παρακολούθησε την περιδίνηση του θανόντα, αντιλαμβανόμενος ότι ήταν αδύνατον να κρατηθεί στην επιφάνεια της θάλασσας και να κολυμπήσει, λόγω της ανάδευσης των υδάτων εξαιτίας της λειτουργίας των μηχανών του πλοίου. Κατά το διάστημα, δε, αυτό αλλά και αμέσως μετά, σε ουδεμία σωστική ενέργεια δεν προέβη. Ομοίως, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί το γεγονός ότι αμέσως μετά την πτώση του θανόντος στη θάλασσα, η πρώτη του αντίδραση ήταν να πει «φεύγουμε, φεύγουμε» και «έλα πάμε», όπως σαφώς προκύπτει από τις καταθέσεις των αυτοπτών μαρτύρων-επιβατών του πλοίου, Σπυρίδωνα Τόλια και Γεωργίου Στρακαντούνα, οι οποίοι βρίσκονταν στο εξωτερικό κατάστρωμα. Συνεπώς, εξ όσων ανωτέρω περιγράφονται, προκύπτει ότι στοιχειοθετείται σε βάρος του, στην αντικειμενική και υποκειμενική του υπόσταση, το αδίκημα της ανθρωποκτονίας με ενδεχόμενο δόλο και όχι αυτό της έκθεσης, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται. Ειδικότερα, προκύπτει ότι επανειλημμένα απώθησε τον Αντώνιο Καργιώτη, με σκοπό να μην του επιτρέψει να επιβιβαστεί στο πλοίο και, την τρίτη κατά σειρά φορά που τον απώθησε, τον έριψε στη θάλασσα και συγκεκριμένα στο κενό που είχε δημιουργηθεί μεταξύ της προβλήτας και του καταπέλτη, με αποτέλεσμα να επέλθει τελικά ο θάνατός του, λόγω πνιγμού σε έδαφος κάκωσης κεφαλής, εξαιτίας της περιδίνησης και την ανάδευσης των υδάτων λόγω της λειτουργίας των μηχανών. Το αποτέλεσμα, δε, αυτό ο κατηγορούμενος και το είχε προβλέψει και το αποδέχτηκε, δηλαδή προέβλεψε ως δυνατό και αποδέχτηκε όχι μόνο το ενδεχόμενο να κινδυνεύσει η

ζωή του θύματος, αλλά το ενδεχόμενο να επέλθει ο πνιγμός του θύματος εξαιτίας της ενέργειάς του αυτής (απώθησης και ρίψης στη θάλασσα) λαμβάνοντας υπόψη ότι : α) το συμβάν εκτυλίχθηκε στην άκρη του καταπέλτη, β) οι απωθήσεις ξεκίνησαν μετά την έναρξη του απόπλου του πλοίου, ενόσω μεν ο καταπέλτης ακόμα εφαπτόταν στην προβλήτα, ωστόσο η κρίσιμη τρίτη απώθηση έλαβε χώρα όταν ο καταπέλτης είχε απομακρυνθεί από την προβλήτα, γεγονός που είχε αντιληφθεί ο κατηγορούμενος, αφού το πλοίο ήταν σε κίνηση, γ) βάσει της ναυτικής του εμπειρίας αλλά και της κοινής λογικής γνώριζε αφενός ότι στο σημείο (άκρη του καταπέλτη) που έλαβε χώρα το περιστατικό ήταν σφόδρα πιθανό να επέλθει η πτώση του θύματος στη θάλασσα λόγω των απωθήσεών του, αφετέρου ότι λόγω της ανάδευσης των υδάτων ήταν αδύνατον να κολυμπήσει και να επιπλεύσει και, μάλιστα, παρά ταύτα, έδωσε έγκριση για την άμεση αναχώρηση του πλοίου, αδιαφορώντας για την τύχη του θύματος. Περαιτέρω, βάσει των όσων περιγράφονται ανωτέρω, προκύπτει ότι στοιχειοθετείται σε βάρος του και το αδίκημα της κατάχρησης εξουσίας, που προβλέπεται στο άρθρο 218 παρ. 1 περ. γ' του Κ.Δ.Ν.Δ., καθόσον κατά την άσκηση των καθηκόντων του ως ύπαρχος του πλοίου, άσκησε την προαναφερόμενη σωματική βία σε βάρος του επιβαίνοντος Αντωνίου Καργιώτη, χωρίς αυτή να είναι αναγκαία για την τήρηση της τάξης στο πλοίο, την ασφάλεια του πλου και την προστασία της ζωής των επιβαινόντων.

Όσον αφορά τον κατηγορούμενο, Χρήστο Βαγιάννη, απολογούμενος (αρχικά και συμπληρωματικά) ενώπιον του Ανακριτή αρνήθηκε τις σε βάρος του κατηγορίες. Συγκεκριμένα, ισχυρίζεται ότι πράγματι παρεμπόδισε την είσοδο του θανόντος στο πλοίο με το σώμα του, πλην όμως δεν τον απώθησε, ότι αιφνιδιάστηκε και σάστισε από τη συμπεριφορά του θανόντος, ότι μετά την πτώση του θύματος στη θάλασσα ο ίδιος στράφηκε προς το χώρο του γκαράζ ζητώντας απ' όσους βρίσκονταν εκεί να φέρουν οποιοδήποτε αντικείμενο για να το πετάξουν στη θάλασσα ώστε να κρατηθεί απ' αυτό το θύμα, δεδομένου ότι στο σημείο εκείνο δεν υπήρχαν (και δεν προβλεπόταν εξάλλου να υπάρχουν) σωσίβια και ότι σε καμία περίπτωση δεν αποδέχτηκε το ενδεχόμενο θανάτου του θύματος. Ωστόσο, όπως προαναφέρθηκε, από την επισκόπηση του βιντεοληπτικού υλικού προκύπτει ανενδοίαστα ότι αυτός που ενήργησε πρώτος, αποτρέποντας την είσοδο του Αντωνίου Καργιώτη στο πλοίο ήταν ο κατηγορούμενος-ναύκληρος Χρήστος Βαγιάννης, όχι μόνο εμποδίζοντας την είσοδό του με το σώμα του, όπως αναληθώς ισχυρίζεται, αλλά τραβώντας τον, μαζί με την Μιχαήλ Μήλα, προς την προβλήτα. Περαιτέρω, παρότι έβλεπε τον Μιχαήλ Μήλα να απωθεί επανειλημμένα τον θανόντα προς την προβλήτα και τελικά να τον ρίχνει στη θάλασσα, εντούτοις παρέμεινε χαρακτηριστικά αδρανής, στέκοντας πλησίον του έτερου κατηγορουμένου, ενώ και μετά την πτώση του στη θάλασσα, η συμπεριφορά του δεν αντιστοιχεί σε ανθρώπου που ενώπιον του διαδραματίστηκε ένα τέτοιο συμβάν και που έχει ως κύριο μέλημα να διασώσει το θύμα, παρότι είναι βέβαιο ότι το θύμα, χωρίς τη βοήθεια τρίτου προσώπου, αδυνατεί να επιπλεύσει λόγω της ανάδευσης των υδάτων. Τούτο, δε, προκύπτει σαφώς από την επισκόπηση του βιντεοληπτικού υλικού, όπου ο ανωτέρω κατηγορούμενος, μετά τη ρίψη του θύματος στη θάλασσα, γυρνάει μεν πράγματι προς το γκαράζ και φαίνεται να κάνει χειρονομίες, πλην όμως δείχνει να μην δίνει ιδιαίτερη σημασία στην πτώση του θύματος στη θάλασσα, δεδομένου ότι βαδίζει με αργό βήμα, παρά το γεγονός ότι τα δευτερόλεπτα που βρισκόταν στη θάλασσα το θύμα ήταν κρίσιμα για τη διάσωσή του και επιβεβλημένη η άμεση αντίδραση με τη ρίψη σωσιβίου ή έτερου αντικειμένου, ικανού για να επιπλεύσει. Με την ανωτέρω συμπεριφορά του ο εν

λόγω κατηγορούμενος παρείχε ψυχική συνδρομή προς τον συγκατηγορούμενο Μιχαήλ Μήλα, έχοντας προβλέψει ως πιθανό τόσο το ενδεχόμενο να πέσει το θύμα στη θάλασσα όσο και το ενδεχόμενο του πνιγμού του και αποδεχόμενος αυτό, ενθαρρύνοντας τον συγκατηγορούμενό του και επιδοκιμάζοντας επί της ουσίας τις ενέργειές του, επιλέγοντας να κρατήσει μια παντελώς αδρανή στάση, μην εμποδίζοντάς τον από το να απωθήσει επανειλημμένα τον θανόντα, παρά την ευχέρεια που είχε για να ενεργήσει αποτρεπτικά (σημειωτέον ότι ο Μιχαήλ Μήλας στη συμπληρωματική απολογία του αναφέρει «Ο Βαγιάννης δεν μου είπε να σταματήσω ή να πάρω τον άνθρωπο μέσα»), βλέποντας το συμβάν να εκτυλίσσεται στην άκρη του καταπέλτη και το θύμα να απωθείται από τον Μιχαήλ Μήλα σε χρόνο κατά τον οποίο είχε ξεκινήσει ο απόπλους του πλοίου και ενόσω απομακρυνόταν ο καταπέλτης από την προβλήτα και έχοντας αντιληφθεί, βάσει της ναυτικής του εμπειρίας αλλά και της κοινής λογικής ότι στο σημείο που έλαβε χώρα το περιστατικό ήταν σφόδρα πιθανό να επέλθει η πτώση του θύματος στη θάλασσα λόγω των απωθήσεων που υπέστη, καθώς και ότι λόγω της ταραχώδους κατάστασης των υδάτων ήταν αδύνατον να κολυμπήσει και να επιπλεύσει με αυτόβουλες ενέργειες και χωρίς τη συνδρομή τρίτου προσώπου. Κατά συνέπεια και σύμφωνα με όσα ανωτέρω περιγράφονται, σε βάρος του κατηγορουμένου Χρήστου Βαγιάννη, στοιχειοθετείται, στην αντικειμενική και υποκειμενική του υπόσταση, το αδίκημα της συνέργειας σε ανθρωποκτονία με ενδεχόμενο δόλο, ενώ ομοίως στοιχειοθετείται σε βάρος του και το αδίκημα της κατάχρησης εξουσίας, που προβλέπεται στο άρθρο 218 παρ. 1 περ. γ' του Κ.Δ.Ν.Δ., καθόσον κατά την άσκηση των καθηκόντων του ως ναύκληρος του πλοίου, άσκησε την προαναφερόμενη σωματική βία σε βάρος του επιβαίνοντος Αντωνίου Καργιώτη, χωρίς αυτή να είναι αναγκαία για την τήρηση της τάξης στο πλοίο, την ασφάλεια του πλου και την προστασία της ζωής των επιβαινόντων.

Εξάλλου, ο κατηγορούμενος Ιωάννης Κατεργιαννάκης, απολογούμενος (αρχικά και συμπληρωματικά) ενώπιον του Ανακριτή, αρνήθηκε τυχόν ευθύνη του για το θάνατο του θύματος, ισχυριζόμενος τα εξής: Ότι βρισκόταν στο ρεμέτζο αλλά δεν είδε τι συνέβη, παρά μόνο έναν άνθρωπο να είναι πάνω στον καταπέλτη, ούτε είδε τι έκανε ο Μιχαήλ Μήλας. Ότι μόλις τον αντιλήφθηκε φώναξε «άνθρωπος στον καταπέλτη» και έδωσε εντολή στον υποναύκληρο, Αναστάσιο Σκοπελίτη, να σταματήσει η άπαρση του καταπέλτη. Ότι τα σωσίβια που βρίσκονταν στο ρεμέτζο ήταν σε μακρινή απόσταση από εκείνον (περίπου 16 με 18 μέτρα) και επομένως δεν υπήρχε χρονικά η δυνατότητα να προβεί σε ρίψη του σωσιβίου στη θάλασσα, λόγω και του μικρού χρονικού διαστήματος εντός του οποίου επήλθε ο θάνατος του θύματος και, σε κάθε περίπτωση, από την αιτία θανάτου του Αντωνίου Καργιώτη (πνιγμός σε έδαφος κάκωσης κεφαλής), συμπεραίνεται ότι κατά την πτώση του χτύπησε στο κρηπίδωμα και απώλεσε τις αισθήσεις του, καθώς από το σύνολο των μαρτυρικών καταθέσεων προκύπτει ότι από την πρώτη στιγμή που αναδύθηκε ήταν σε μπρούμυτη θέση, χωρίς να κινείται και, κατά συνέπεια, αντικειμενικώς η ρίψη σωσιβίου δεν θα προσέφερε ουσιαστικά τίποτα στη διάσωσή του. Ωστόσο τα όσα ισχυρίζεται, αντικρούονται από το αποδεικτικό υλικό. Ειδικότερα, υποπίπτει σε αντιφάσεις όσον αφορά το τί ακριβώς είδε σε σχέση με το περιστατικό που ελάμβανε χώρα στον καταπέλτη, καθόσον ενώ αρχικά αναφέρει στην απολογία του ότι «Από το ρεμέτζο είχα επαφή αλλά δεν είδα τί συνέβη. Είδα έναν άνθρωπο να είναι πάνω στον καταπέλτη. Δεν είδα να τρέχει. Ο ΜΗΛΑΣ ήταν στον καταπέλτη αλλά δεν είδα τι έκανε. Εγώ κοιτούσα τους ανθρώπους μου.», στη συνέχεια αναφέρει

«Όταν είδα το άτομο στον καταπέλτη είχε ήδη δοθεί η εντολή για άπαρση του καταπέλτη. Αμέσως έδωσα εντολή να σταματήσει η άπαρση του καταπέλτη... Το άτομο βρισκόταν στα νύχια του καταπέλτη και το θεώρησα επικίνδυνο και για αυτό έδωσα αυτή την εντολή» και στο απολογητικό του υπόμνημα αναφέρει «Μέχρι να συνέλθω και να συνειδητοποιήσω τί βλέπω, ο θανών ξανανεβαίνει στον καταπέλτη (21.13.23) και βλέπε εκείνον και τον Ύπαρχο να είναι σε επαφή, επάνω στο πέδιλο ή «νύχι» του καταπέλτη, ενώ αμέσως (21:13:25) ο θανών πέφτε σχεδόν όρθιος (κάθετα) στο νερό...» και, στη συνέχεια, ενώ αναφέρει «Τον θανόντα τον είδα αλλά μετά δεν μπορούσα να τον δω γιατί ήταν τα φώτα», ακολουθώντας αναφέρει απολογούμενος ότι «Δεν μπορώ να δω στον καταπέλτη. Για να δω πρέπει να κρεμαστώ». Οι αντιφάσεις αυτές στις οποίες υποπίπτει ο κατηγορούμενος καταδεικνύουν την προσπάθειά του να αποσειεί από πάνω του οποιαδήποτε ευθύνη για το περιστατικό που έλαβε χώρα και τον επελθόντα θάνατο του Αντωνίου Καργιώτη. Η αλήθεια, δε, είναι ότι ο κατηγορούμενος είχε αντιληφθεί από την αρχή το περιστατικό, δεδομένου μάλιστα ότι από τις προαναφερόμενες μαρτυρικές καταθέσεις προκύπτει ότι από το σημείο που βρισκόταν είχε άμεση οπτική επαφή με τον καταπέλτη. Εξάλλου, αντίκειται στη λογική το περιστατικό αυτό να έχει γίνει αντιληπτό από τους επιβάτες που βρίσκονταν στο εξωτερικό κατάστρωμα, από την αρχή που ξεκίνησε και να ακούνε μάλιστα και τον Μιχαήλ Μήλα να φωνάζει στον θανόντα «έξω ρε», και όχι από τον κατηγορούμενο, ο οποίος είχε και την ευθύνη για την ασφαλή απόδοση του πλοίου και να εξασφαλίσει ότι η διαδικασία άπαρσης του καταπέλτη θα γίνει με ασφάλεια. Επιπλέον, ο ισχυρισμός του ότι δεν υπήρχε χρονικά η δυνατότητα να προβεί σε ρίψη του σωσιβίου στη θάλασσα είναι παντελώς έωλος και δεν στηρίζεται σε κανένα στοιχείο και, όπως ήδη επισημάνθηκε από τους μάρτυρες, υπήρχε η δυνατότητα ρίψης σωσιβίων από το ρεμέτζο, ενώ μάλιστα, ο συγκατηγορούμενός του-πλοίαρχος, αντικρούει τον ισχυρισμό του ότι το σωσίβιο βρισκόταν σε απόφαση 16-18 μέτρων, αναφέροντας στη συμπληρωματική απολογία του ότι υπήρχε διαθέσιμο σωσίβιο σε απόσταση 4-5 μέτρων από εκείνον. Εξάλλου, ο ισχυρισμός ότι αντικειμενικά η ρίψη σωσιβίου δεν θα είχε αποτέλεσμα, καθόσον με την πτώση του ο θανών είχε χτυπήσει στο κρηπίδωμα και είχε χάσει τις αισθήσεις του, αναιρείται από τα όσα κατάθεσε η προαναφερόμενη αυτόπτης μάρτυρας-επιβάτιδα, Ευαγγελία Καμπέρη, περί προσπάθειάς του να επιπλεύσει. Περαιτέρω, από την επισκόπηση του βιντεοληπτικού υλικού πράγματι δεν προκύπτει ότι συνεχιζόταν η άπαρση του καταπέλτη κατά τη διάρκεια που ο Μιχαήλ Μήλας απωθούσε τον Αντώνιο Καργιώτη, ρίχνοντάς τον τελικά στη θάλασσα. Ωστόσο το γεγονός αυτό δεν αναιρεί την ευθύνη που υπέχει ο κατηγορούμενος για τον επελθόντα θάνατό του. Τούτο διότι από την αξιολόγηση των υπολοίπων στοιχείων προκύπτει ότι επέλεξε να τηρήσει μία παντελώς αδρανή στάση, παρέχοντας με τον τρόπο αυτό ψυχική συνδρομή στον συγκατηγορούμενό του Μιχαήλ Μήλα, παρόλο που, ως αξιωματικός πρύμνης και, επιπλέον, βλέποντας το περιστατικό από την αρχή, είχε την ευθύνη, κατά τα παραπάνω, να ενημερώσει άμεσα τον πλοίαρχο, ώστε ο τελευταίος να δώσει εντολή για να παύσει η λειτουργία των μηχανών δεδομένης της κίνησης που υπήρχε στον καταπέλτη και, παράλληλα, να προβεί σε ρίψη σωσιβίου για τη διάσωση του θύματος, μη προβαίνοντας σε ουδεμία ενέργεια για να αποτρέψει το επελθόν αποτέλεσμα του πνιγμού του Αντωνίου Καργιώτη, το οποίο προέβλεψε και εκείνος ως πιθανό και το αποδέχτηκε, λαμβάνοντας μάλιστα υπόψη το συμβάν εκτυλίχθηκε στην άκρη του καταπέλτη και σε χρόνο κατά τον οποίο είχε ξεκινήσει ο απόπλους του πλοίου και οι απωθήσεις συνεχίζονταν κατά την απομάκρυνση

του καταπέλτη από την προβλήτα και, βάσει της ναυτικής του εμπειρίας αλλά και της κοινής λογικής γνώριζε ότι στο σημείο που έλαβε χώρα το περιστατικό ήταν σφόδρα πιθανό να επέλθει η πτώση του θύματος στη θάλασσα λόγω των απωθήσεων που υπέστη, καθώς και ότι λόγω της ανάδευσης των υδάτων ήταν αδύνατον να κολυμπήσει και να επιπλεύσει με αυτόβουλες ενέργειες και χωρίς τη συνδρομή τρίτου προσώπου.

Τέλος, ο κατηγορούμενος Διονύσιος Χριστόπουλος, απολογούμενος (αρχικά και συμπληρωματικά) ενώπιον του Ανακριτή, ισχυρίσθηκε τα εξής: Την ώρα 21:12 της 5-9-2023 ζήτησε άδεια απόπλου, την οποία έλαβε αμέσως και την 21:13 ενημερώθηκε ότι το πλοίο έχει αποδεθεί. Αμέσως μετά επικοινωνήσε με τον συγκατηγορούμενό του ύπαρχο και αφού έλαβε τη διαβεβαίωση ότι όλα έχουν καλώς, έδωσε εντολή να σηκωθεί ο καταπέλτης με τον ύπαρχο να απαντά «βίρα καπετάνιε, κάπτεν φεύγουμε». Περί την 21:14 άκουσε μέσω του VHF τον ύπαρχο να φωνάζει «κάπτεν» και κατάλαβε ότι κάτι κακό έχει συμβεί στην πλευρά της πρύμνης του πλοίου, ενώ μέχρι τότε δεν είχε υποπέσει αντίληψή του προγενέστερος διαπληκτισμός μεταξύ του προσωπικού του πλοίου που βρισκόταν στον καταπέλτη και του θανόντος. Τότε κοίταξε το μόνιτορ που δείχνει την πρύμνη και το μόνο πράγμα που πρόλαβε να δει ήταν έναν άνθρωπο να πέφτει στη θάλασσα. Άμεσα έδωσε εντολή στον ανθυποπλοίαρχο Δημήτριο Μπήτρο να μειώσει ταχύτητα, αρχικά «αργά» και μετά «πολύ αργά», ενώ η εντολή «Μισό» που ακούγεται στο VHF αφορούσε την ταχύτητα του πλοίου για τον απόπλου, προτού αντιληφθεί στο συμβάν. Αναφέρει, ακόμα, ότι δεν ενημερώθηκε ούτε από τον ύπαρχο Μήλα, ούτε και από τον υποπλοίαρχο Κατεργιαννάκη (για τον οποίο σημειωτέον αναφέρει ότι προφανώς αντιλήφθηκε το συμβάν) ότι το θύμα βρισκόταν στον καταπέλτη και προσπαθούσε να επιβιβασθεί στο πλοίο. Επίσης, ισχυρίζεται ότι ξεκίνησε τον απόπλου χωρίς να έχει ασφαλιστεί ο καταπέλτης, ακολουθώντας την συνήθη πρακτική και ότι δεν έκανε «κράτει» στις μηχανές καθότι θα έμενε ακυβέρνητο το πλοίο, με κίνδυνο να προσκρούσει είτε στο λιμενοβραχίονα είτε στον ντόκο είτε σε άλλα ελλιμενισμένα πλοία, όπως το «Σαντορίνη Παλλάς» και κατά συνέπεια θα δημιουργείτο κίνδυνος ζωής για το πλήρωμα του πλοίου και των επιβατών. Περαιτέρω, αναφέρει ότι μέχρι τη στιγμή που μίλησε τηλεφωνικά με το λιμενικό, δεν γνώριζε τι ακριβώς είχε συμβεί. Για τους λόγους αυτούς, ισχυρίζεται ότι δεν στοιχειοθετούνται τα αδικήματα της έκθεσης, η οποία προκάλεσε το θάνατο του παθόντα, της επικίνδυνης παρέμβασης στη συγκοινωνία πλοίου από την οποία επήλθε θάνατος, αλλά αυτά της επικίνδυνης παρέμβασης στη συγκοινωνία πλοίου από αμέλεια, άλλως της ανθρωποκτονίας από αμέλεια και της παράλειψης προσφοράς βοήθειας (άρθρο 307 ΠΚ). Πλην όμως, από τα αποδεικτικά στοιχεία της δικογραφίας δεν επιβεβαιώνονται οι ισχυρισμοί του κατηγορουμένου. Ειδικότερα, όπως αναφέρθηκε ανωτέρω, αντιλήφθηκε το περιστατικό που έλαβε χώρα στον καταπέλτη ενόσω εξελισσόταν, δηλαδή ενόσω απωθούσε ο κατηγορούμενος Μιχαήλ Μήλας τον Αντώνιο Καργιώτη και όχι μετά την πτώση του στη θάλασσα και κατά συνέπεια δεν ενημερώθηκε πρώτη φορά όταν ο ύπαρχος του απευθύνθηκε με τη φράση «κάπτεν», όπως ψευδώς ισχυρίζεται. Περαιτέρω, παραδέχεται ότι ξεκίνησε τον απόπλου χωρίς να έχει ανελκύσει και ασφαλίσει τον καταπέλτη, δηλαδή κατά παράβαση των κανονισμών και λέει χαρακτηριστικά στην απολογία ότι «Αν είχε κλείσει ο καταπέλτης πριν ξεκινήσει το πλοίο δεν θα είχε συμβεί τίποτα». Επίσης, η κρίση που εκφράζουν οι Πλοίαρχοι Γεώργιος Κομπολίτης και Ματθαίος Μαυρογιαννάκης, με τις υπ' αριθ. 24.131/13-12-2023 και 7.569/12-

12-2023 ένορκες βεβαιώσεις τους ότι ο κατηγορούμενος ενήργησε «lege artis», είναι αυταπόδεικτα εσφαλμένη δεδομένου ότι δεν τήρησε τον κανόνα για την ασφάλιση του καταπέλτη και οι αναφορές των ανωτέρω προσώπων ότι μέχρι την ημέρα που έλαβε χώρα το επίδικο συμβάν σε κανένα πλοίο δεν έκλεινε ο καταπέλτης κατά την αναχώρηση, δεν καθιστά, ως γεγονός, την ενέργεια του κατηγορουμένου νόμιμη, ενώ η επισήμανσή τους ότι ο καταπέλτης λειτουργεί ως «φρένο» ώστε να μην δημιουργείται κίνδυνος παράσυρσης του πλοίου λόγω των ανέμων που επικρατούσαν κρίνεται αβάσιμη, δεδομένου ότι σύμφωνα με το ημερομηνία 31-1-2024 πιστοποιητικό καιρού της Ε.Μ.Υ. προκύπτει ότι όταν έλαβε χώρα το επίδικο συμβάν, οι άνεμοι ήταν ασθενείς ή σχεδόν μέτριοι (3-4 μποφόρ). Ακόμα, ο ισχυρισμός του κατηγορουμένου ότι δεν έκανε «κράτει» γιατί θα δημιουργούνταν κίνδυνος πρόσκρουσης του πλοίου στην προβλήτα ή σε έτερο ελλιμενισμένο πλοίο, με άμεσο κίνδυνο ζωής για τους επιβαίνοντες, δεν ευσταθεί και αντικρούεται από τις καταθέσεις των μαρτύρων Σπυρίδωνα Πεφάνη, Δημητρίου Αρσενόπουλου και Κωνσταντίνου Γιαλέλη, αλλά και από την κατάθεση της υποπλοίαρχου Σμαράγδας Φουσή, οι οποίοι αναφέρουν ως ενδεδειγμένη ενέργεια τη διακοπή της κίνησης της προπέλας, για την αποφυγή τραυματισμού ή θανάτου του ανθρώπου από την ανάδευση των υδάτων, ενώ ουδείς εκ των μαρτύρων δεν ανέφερε ότι εάν έκανε «κράτει» τις μηχανές θα έμενε ακυβέρνητο το πλοίο και ότι θα δημιουργούνταν κίνδυνος για την ασφάλεια των επιβαινόντων και των έτερων ελλιμενισμένων πλοίων. Εξάλλου, όπως προαναφέρθηκε, ούτε οι καιρικές συνθήκες ήταν τέτοιες ώστε να θεωρηθεί ότι μπορούσε να δημιουργηθεί κίνδυνος ακυβερνησίας του πλοίου εάν έκανε «κράτει» τις μηχανές. Τέλος, παντελώς αναληθής τυγχάνει ο ισχυρισμός ότι όταν μίλησε με τις λιμενικές αρχές δεν γνώριζε ακριβώς τι είχε συμβεί καθόσον, από τα ανωτέρω αποδεικνύεται ότι είχε άμεση γνώση και πλήρη εικόνα περί του συμβάντος και ιδίως ότι ο Μιχαήλ Μήλας είχε σπρώξει τον Αντώνιο Καργιώτη, με αποτέλεσμα ο τελευταίος να πέσει στη θάλασσα. Συνεπώς, κατόπιν όσων ανωτέρω περιγράφονται, προκύπτει ότι με το να ξεκινήσει τον απόπλου του πλοίου χωρίς να έχει ανεκκύσει και ασφαλίσει τον καταπέλτη, προξένησε διατάραξη της ασφάλειας της συγκοινωνίας του πλοίου, του οποίου ήταν πλοίαρχος, ενώ το γεγονός ότι επικαλείται ως επιχείρημα ότι ακολούθησε τη συνήθη πρακτική της μη ασφάλισης του καταπέλτη, ουδεμία έννομη επιρροή ασκεί, αντιθέτως, η παραδοχή του ότι εάν είχε κλείσει ο καταπέλτης πριν ξεκινήσει το πλοίο δεν θα είχε συμβεί τίποτα, καταδεικνύει ότι γνώριζε -ως όφειλε εξάλλου να γνωρίζει εκ της ιδιότητάς του- ότι για την ασφάλεια του πλοίου και των επιβαινόντων και τη στεγανότητα του πλοίου έπρεπε προηγουμένως να έχει ασφαλίσει ο καταπέλτης και ότι με την ενέργειά του αυτή προξένησε διατάραξη της ασφάλειας της υδάτινης συγκοινωνίας, ενώ παράλληλα γνώριζε ότι από την ενέργειά του αυτή μπορούσε να προκύψει κίνδυνος για την ασφάλεια του πλοίου, για τους επιβάτες και το προσωπικό του πλοίου, ακόμα δε και για τους συγκατηγορουμένους του, Μιχαήλ Μήλα και Χρήστο Βαγιάννη που βρίσκονταν και εκείνοι στον καταπέλτη του πλοίου και το προσωπικό που βρισκόταν στο γκαράζ. Τελικά, η διατάραξη αυτή της ασφάλειας της υδάτινης συγκοινωνίας που προκάλεσε, είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο του Αντωνίου Καργιώτη, κατόπιν και της συγκλίνουσας συμπεριφοράς και του συγκατηγορουμένου Μιχαήλ Μήλα, το οποίο (αποτέλεσμα) όφειλε και μπορούσε να το προβλέψει, εκ της ναυτικής του εμπειρίας και δεδομένου μάλιστα ότι ο ίδιος ο κατηγορούμενος αναφέρει στην απολογία του ότι πολλές φορές έρχονταν καθυστερημένοι επιβάτες για επιβίβαση στο πλοίο και ενημερωνόταν από τον ύπαρχο ή τον υποπλοίαρχο για να μην ανεβάσει τον καταπέλτη και

συνεπώς μπορούσε να προβλέπει το ενδεχόμενο να προκληθεί διαπληκτισμός του προσωπικού του πλοίου -και μάλιστα στην άκρη του καταπέλτη, όπου έλαβε χώρα και το επίδικο συμβάν- με επιβάτη που επιχειρεί τελευταία στιγμή πριν την αναχώρηση του πλοίου να επιβιβαστεί, θα είχε, δε, το αποτέλεσμα αυτό αποφευχθεί αν είχε ενεργήσει σύμφωνα με τους ναυτικούς νόμους και όχι σύμφωνα με τη συνήθη, παράνομη και επικίνδυνη πρακτική που ακολούθησε. Πέραν όμως του εν λόγω αδικήματος, από τα ως άνω αποδεικτικά στοιχεία προκύπτει ότι στοιχειοθετείται σε βάρος του Διονυσίου Χριστόπουλου και το αδίκημα της θανατηφόρας έκθεσης καθόσον, αν και είχε υποχρέωση να μεταφέρει τον Αντώνιο Καργιώτη, ο οποίος διέθετε εισιτήριο για να ταξιδέψει από τον Πειραιά στο Ηράκλειο Κρήτης, εντούτοις τον άφησε αβοήθητο, παρόλο που είδε την πτώση του στη θάλασσα και μάλιστα σε σημείο όπου αναδεύονταν τα ύδατα λόγω της λειτουργίας των μηχανών, γνωρίζοντας, λόγω της ναυτικής του εμπειρίας αλλά και της λογικής ότι δεν θα μπορούσε με αυτόβουλες ενέργειες να κρατηθεί στην επιφάνεια της θάλασσας και δεν έδωσε εντολή για την κράτηση της λειτουργίας τους, προκειμένου να παύσει η ανάδευση των υδάτων, ώστε το θύμα να κατορθώσει να επιπλεύσει κολυμπώντας και να δρομολογηθούν όλες οι ενδεδειγμένες ενέργειες για τη διάσωσή του, με συνέπεια να κινδυνεύσει η ζωή του θύματος, γεγονός το οποίο προέβλεψε και αποδέχτηκε ο κατηγορούμενος, ενώ τελικά επήλθε ο θάνατος αυτού από πνιγμό σε έδαφος κάκωσης κεφαλής, το οποίο (αποτέλεσμα) όφειλε και μπορούσε να το προβλέψει, σύμφωνα και με όσα ανωτέρω αναφέρθηκαν. Ωστόσο, σύμφωνα και με όσα αναφέρονται στη μείζονα σκέψη της παρούσας, μεταξύ των αδικημάτων αδικήματος της επικίνδυνης παρέμβασης στη συγκοινωνία πλοίου από την οποία μπορούσε να προκύψει κίνδυνος για άνθρωπο και τελικά επήλθε ο θάνατος του Αντωνίου Καργιώτη και εκείνο της έκθεσης από την οποία επήλθε ο θάνατος του (ίδιου) παθόντος, για τα οποία ασκήθηκε ποινική δίωξη σε βάρος του κατηγορουμένου, υφίσταται φαινομενική συρροή και όχι αληθινή, για την αποφυγή διπλής ποινικής απαξιολόγησης της ίδιας εγκληματικής συμπεριφοράς, κατά την οποία το αδίκημα της θανατηφόρας έκθεσης απορροφάται από το αδίκημα της θανατηφόρας επικίνδυνης παρέμβασης στη συγκοινωνία πλοίου, δεδομένου ότι τιμωρείται βαρύτερα (ισόβια κάθειρξη έναντι κάθειρξης μέχρι δέκα έτη), χωρίς μάλιστα να χρειάζεται να γίνει μεία στο διατακτικό του βουλεύματος για την έτερη - φαινομενικώς συρρέουσα- πράξη της έκθεσης, η οποία προκάλεσε το θάνατο του παθόντα, κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη.

Εξάλλου, όσον αφορά το αδίκημα της υπόθαλψης εγκληματία κατά συρροή, από τα όσα ανωτέρω περιγράφονται, προκύπτει ότι ο κατηγορούμενος Διονύσιος Χριστόπουλος ψευδώς ανέφερε στις λιμενικές αρχές, κατά τη συνομιλία που είχε, ότι ένας επιβάτης έτρεξε να καβαλήσει τον καταπέλτη και να ανέβει αλλά έπεσε στη θάλασσα, ενώ γνώριζε ήδη κατά το χρονικό αυτό σημείο ότι ο Μιχαήλ Μήλας είχε απωθήσει και ρίψει στη θάλασσα τον θανόντα, προσπαθώντας με τον τρόπο αυτό να συσκοτίσει και να αποπροσανατολίσει τις έρευνες και θέλοντας να ματαιώσει τη δίωξη του Μιχαήλ Μήλα αλλά και τον έτερων συγκατηγορουμένων, Χρήστου Βούτση και Ιωάννη Κατεργιαννάκη για τα αδικήματα της ανθρωποκτονίας με δόλο, της συνέργειας στην πράξη αυτή και της κατάχρησης εξουσίας, τα οποία είχαν διαπράξει κατά περίπτωση, γεγονός που επιρρωνύεται και από την μετέπειτα συνομιλία που είχε με τον συγκατηγορούμενο Ιωάννη Κατεργιαννάκη, κατά την οποία θέλησε να τον καθοδηγήσει ώστε να καταθέσει ότι δεν τον έσπρωξε κανείς τον θανόντα, αλλά ότι γλίστρησε και έπεσε. Πλην όμως, το εν

λόγω αδίκημα δεν ολοκληρώθηκε, καθόσον αμέσως μόλις το πλοίο επέστρεψε στον λιμένα Πειραιά, κατόπιν σχετικής διαταγής του Κεντρικού Λιμεναρχείου Πειραιά, άπαντες οι κατηγορούμενοι συνελήφθησαν. Κατά συνέπεια, στην προκειμένη περίπτωση, στοιχειοθετείται σε βάρος του Διονυσίου Χριστόπουλου το αδίκημα της απόπειρας υπόθαλψης εγκληματία κατά συρροή, κατ' επιτρεπτή μεταβολή της κατηγορίας[ΑΠ 1033/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 2264/03 Ποιν.Λογ. 2003 σελ. 2426, όπου παραπέμπει το ΣυμβΕφΠειρ 23/2014 στην ΤΝΠ Νόμος, ΣυμβΕφΠειρ 19/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ].

IV. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, θα πρέπει το Συμβούλιό Σας να αποφανθεί, σύμφωνα με τα άρθρα 310 παρ. 1 περ. ε' και 313 ΚΠΔ, να παραπεμφθούν στο ακροατήριο του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου, που θα ορίσει αρμοδίως κατά το άρθρο 7 παρ. 4 ΚΠΔ, ο Εισαγγελέας Εφετών Πειραιά, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 109 παρ. 1 στοιχ. α', 118, 122 παρ. 1, 128 στοιχ. α'-β' και 129 παρ. 1-2, 130 παρ. 1 ΚΠΔ, για να δικαστούν : **A)** ο Διονύσιος ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ του Γεωργίου και της Νικολίτσας, κάτοικος Πατρών Αχαΐας (οδός Κρανιδιώτη αρ. 1) και ήδη προσωρινά κρατούμενος στο Σωφρονιστικό Κατάστημα Κορυδαλλού Ι, για τις αξιόποινες πράξεις: **i)** της επικίνδυνης παρέμβασης στη συγκοινωνία πλοίου από την οποία επήλθε θάνατος και **ii)** της απόπειρας υπόθαλψης κατά συρροή, κατ' επιτρεπτή μεταβολή της κατηγορίας από τετελεσμένη υπόθαλψη κατά συρροή [άρθρα 1, 5 παρ. 2, 14, 16, 17, 18, 26 εδ. α', 19, 27 παρ. 1, 29, 42 παρ. 1, 50, 51, 52, 53, 79, 94, 231 παρ. 1 και 291 παρ. 1 περ. στ' υποπερ. δδ' του Ποινικού Κώδικα, άρθρο 22 περ. 11 του Π.Δ. 177/2000, άρθρο 12.4.2.3.5 του Εγχειριδίου Ασφαλούς Διαχείρισης (SMS) της διαχειρίστριας εταιρείας με την επωνυμία «Blue Star Ferries Μονοπρόσωπη Ναυτιλιακή Ανώνυμη Εταιρεία» σε συνδυασμό με άρθρα 1.1, 1.2, 1.3, 1.4, και 7 του Διεθνούς Κώδικα Διαχείρισης για την ασφαλή λειτουργία των πλοίων και την πρόληψη ρύπανσης του περιβάλλοντος (ISM CODE), ο οποίος υιοθετήθηκε από τον Διεθνή Ναυτιλιακό Οργανισμό (ISM) με την απόφαση Α.741(18)/04.11.1993 και κατέστη υποχρεωτικός δυνάμει της θέσης σε ισχύ την 01.07.1998 του Κεφαλαίου ΙΧ της Διεθνούς Σύμβασης «για την ασφάλεια της ανθρώπινης ζωής στη θάλασσα 1974» (SOLAS 1974), έγινε αποδεκτός με την υπ' αριθ. 1218.78/1/91.08.1995 απόφαση του Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας και τροποποιήθηκε με τις υπ' αριθ. 4113.166/01/2002/27.08.2002, 4113.262/01/2009/20.05.2009, 4113.272/01/10/06.08.2010 υπουργικές αποφάσεις, όπως η παραπάνω απόφαση ακολούθως τροποποιήθηκε με την απόφαση Α.1118(30)/06.12.2017 του Διεθνούς Ναυτιλιακού Οργανισμού (IMO), που έγινε αποδεκτή δυνάμει της υπ' αριθ. 2341.4-2/36381/15.06.2020 απόφασης του Υπουργού Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής], **B)** ο Μιχαήλ ΜΗΛΑΣ του Νικολάου και της Ανδριανής, κάτοικος Μεταμόρφωσης (οδός Λητούς αρ. 6) και ήδη προσωρινά κρατούμενος στο Σωφρονιστικό Κατάστημα Κορυδαλλού Ι, για τις αξιόποινες πράξεις: **i)** της ανθρωποκτονίας από πρόθεση που τελέσθηκε με ενδεχόμενο δόλο και **ii)** της κατάχρησης εξουσίας [άρθρα 1, 5 παρ. 2, 14, 16, 17, 18, 19, 26 εδ. α', 27 παρ. 1, 50, 51, 52, 53, 79, 94, 299 παρ. 1 του Ποινικού Κώδικα και άρθρο 218 παρ. 1 περ. γ' του ΚΔΝΔ], **Γ)** ο Ιωάννης ΚΑΤΕΡΓΙΑΝΝΑΚΗΣ του Εμμανουήλ και της Αικατερίνης, κάτοικος Επισκοπής Πεδιάδος Ηρακλείου Κρήτης, για την αξιόποινη πράξη της συνέργειας, διά ενέργειας και διά παραλείψεως, σε ανθρωποκτονία με πρόθεση τελεσθείσα με ενδεχόμενο δόλο [άρθρα 1, 5 παρ. 2, 14, 15, 16, 17, 18, 26 εδ. α', 19, 27 παρ. 1, 47, 50, 51, 52, 79, 299 παρ. 1 του Ποινικού Κώδικα, άρθρα 40, 49 και 137 παρ. 1 του Β.Δ. 683/1960 «Περί εγκρίσεως και θέσεως εις εφαρμογήν Κανονισμού εσωτερικής υπηρεσίας επί Ελληνικών επιβατηγών πλοίων πεντακοσίων κ.ο.χ. και άνω», άρθρα 4.5.1.3 και 12.7.5.2 του Εγχειριδίου Ασφαλούς Διαχείρισης (SMS) της διαχειρίστριας εταιρείας με την επωνυμία «Blue Star Ferries Μονοπρόσωπη Ναυτιλιακή Ανώνυμη Εταιρεία» σε συνδυασμό με άρθρα 1.1, 1.2, 1.3, 1.4, 7

και 8.1 του Διεθνούς Κώδικα Διαχείρισης για την ασφαλή λειτουργία των πλοίων και την πρόληψη ρύπανσης του περιβάλλοντος (ISM CODE), ο οποίος υιοθετήθηκε από τον Διεθνή Ναυτιλιακό Οργανισμό (ISM) με την απόφαση A.741(18)/04.11.1993 και κατέστη υποχρεωτικός δυνάμει της θέσης σε ισχύ την 01.07.1998 του Κεφαλαίου ΙΧ της Διεθνούς Σύμβασης «για την ασφάλεια της ανθρώπινης ζωής στη θάλασσα 1974» (SOLAS 1974), έγινε αποδεκτός με την υπ' αριθ. 1218.78/1/91.08.1995 απόφαση του Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας και τροποποιήθηκε με τις υπ' αριθ. 4113.166/01/2002/27.08.2002, 4113.262/01/2009/20.05.2009, 4113.272/01/10/06.08.2010 υπουργικές αποφάσεις, όπως η παραπάνω απόφαση ακολούθως τροποποιήθηκε με την απόφαση A.1118(30)/06.12.2017 του Διεθνούς Ναυτιλιακού Οργανισμού (IMO), που έγινε αποδεκτή δυνάμει της υπ' αριθ. 2341.4-2/36381/15.06.2020 απόφασης του Υπουργού Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής, άρθρο 1 Κανονισμού 17-1 «Περισυλλογή ανθρώπων από τα ύδατα» του Κεφαλαίου ΙΙΙ της Διεθνούς Σύμβασης «για την ασφάλεια της ανθρώπινης ζωής στη θάλασσα 1974» (SOLAS 1974), ο οποίος υιοθετήθηκε με την απόφαση MSC.338(91)/30.11.2012 της Επιτροπής Ναυτικής Ασφάλειας (MSC) του Διεθνούς Ναυτιλιακού Οργανισμού (IMO) και κυρώθηκε με την υπ' αριθ. 2222.1-1.2/90157/07.12.2018 απόφαση του Υπουργού Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής] και **Δ)** ο Χρήστος ΒΑΓΙΑΝΝΗΣ του Κωνσταντίνου και της Μαρίας, κάτοικος Νέας Αρτάκη Ευβοίας (οδός Ιπποκράτη Μακρή αρ. 26), για τις αξιόποινες πράξεις: **i)** της συνέργειας σε ανθρωποκτονία με πρόθεση τελεσθείσα με ενδεχόμενο δόλο και **ii)** της κατάχρησης εξουσίας [άρθρα 1, 5 παρ. 2, 14, 16, 17, 18, 26 εδ. α', 19, 27 παρ. 1, 47, 50, 51, 52, 79, 94, 299 παρ. 1 του Ποινικού Κώδικα και άρθρο 218 παρ. 1 περ. γ' του ΚΑΝΔ], καθόσον υπάρχουν επαρκείς ενδείξεις σε βάρος τους, ικανές να στηρίξουν δημόσια εναντίον τους κατηγορία στο ακροατήριο για τις πράξεις αυτές.

Εξάλλου, όσον αφορά τους κατηγορούμενους Διονύσιο ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟ του Γεωργίου και της Νικολίτσας και Μιχαήλ ΜΗΛΑ του Νικολάου και της Ανδριανής, λαμβάνοντας υπόψη ότι σε βάρος των ανωτέρω κατηγορουμένων προκύπτουν σοβαρές ενδείξεις ενοχής τους για τις -κακουργηματικού χαρακτήρα- αξιόποινες πράξεις της επικίνδυνης παρέμβασης στη συγκοινωνία πλοίου από την οποία επήλθε θάνατος και της ανθρωποκτονίας από πρόθεση που τελέσθηκε με ενδεχόμενο δόλο, αντίστοιχα, για τις οποίες προβλέπεται ποινή ισόβιας κάθειρξης και δεδομένου ότι από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των πράξεων και δη τις συνθήκες τέλεσης αυτών, όπως περιγράφονται ανωτέρω, την απαξία και αδιαφορία για την ανθρώπινη ζωή, την έλλειψη οποιασδήποτε μεταμέλειας και την προσπάθεια να αποσείσουν από πάνω τους την ευθύνη που τους αναλογεί, προκύπτει ότι υπάρχει κίνδυνος, εάν αφεθούν ελεύθεροι, να διαπράξουν και άλλα εγκλήματα, κρίνεται ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 286 παρ. 1 ΚΠΔ και οι λόγοι που υπαγόρευσαν την επιβολή σε βάρος τους, του μέτρου της προσωρινής κράτησης, ενώ, παράλληλα, οι περιοριστικοί όροι δεν επαρκούν για την επίτευξη των τιθέμενων από τη διάταξη του άρθρου 282 ΚΠΔ σκοπών και δη για να αποτραπεί ο κίνδυνος τέλεσης νέων εγκλημάτων και να εξασφαλιστεί ότι οι ανωτέρω κατηγορούμενοι θα παραστούν οποτεδήποτε στην ανάκριση ή στο δικαστήριο και θα υποβληθούν στην εκτέλεση της απόφασης. Συνεπώς, θα πρέπει το Συμβούλιό Σας, κατά το άρθρο 315 παρ. 1 ΚΠΔ, να διατάξει :**α)** τη διατήρηση της ισχύος του υπ' αριθ. ΑΝΓ/ΕΠΚ/39/11-9-2023 εντάλματος προσωρινής κράτησης που εξέδωσε σε βάρος του Διονυσίου ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ η Ανακρίτρια του Γ' Τακτικού Τμήματος του Πρωτοδικείου Πειραιά (με χρόνο έναρξης της προσωρινής κράτησής του την 5-9-2023) -της οποίας (προσωρινής κράτησης) η εξακολούθηση έχει ήδη διαταχθεί μέχρι τις 5-9-2024, δυνάμει του υπ' αριθ. 172/2024 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Πειραιά- και τη συνέχιση της προσωρινής κράτησης του κατηγορουμένου μέχρι την οριστική εκδίκαση της εναντίον του κατηγορίας, όχι όμως

πέραν της εξαντλήσεως του ανώτατου ορίου του ενός έτους και συγκεκριμένα όχι πέραν της 5-9-2024 και **β)** τη διατήρηση της ισχύος του υπ' αριθ. ΑΝΓ/ΕΠΚ/40/11-9-2023 εντάλματος προσωρινής κράτησης που εξέδωσε σε βάρος του Μιχαήλ ΜΗΛΑ η Ανακρίτρια του Γ' Τακτικού Τμήματος του Πρωτοδικείου Πειραιά (με χρόνο έναρξης της προσωρινής κράτησής του την 5-9-2023) -της οποίας (προσωρινής κράτησης) η εξακολούθηση έχει ήδη διαταχθεί μέχρι τις 5-9-2024, δυνάμει του υπ' αριθ. 172/2024 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Πειραιά- και τη συνέχιση της προσωρινής κράτησης του κατηγορουμένου μέχρι την οριστική εκδίκαση της εναντίον του κατηγορίας, όχι όμως πέραν της εξαντλήσεως του ανώτατου ορίου του ενός έτους και συγκεκριμένα όχι πέραν της 5-9-2024.

Τέλος, όσον αφορά τους κατηγορούμενους Ιωάννη ΚΑΤΕΡΓΙΑΝΝΑΚΗ του Εμμανουήλ και της Αικατερίνης και Χρήστο ΒΑΓΙΑΝΝΗ του Κωνσταντίνου και της Μαρίας, θα πρέπει το Συμβούλιό Σας, κατ' εφαρμογή του άρθρου 315 παρ. 1 ΚΠΔ, να διατάξει: **α)** τη διατήρηση της ισχύος της υπ' αριθ. ΑΝΓ/Δ/74/18-9-2023 Διάταξης Επιβολής Περιοριστικών Όρων της Ανακρίτριας του Γ' Τακτικού Τμήματος του Πρωτοδικείου Πειραιά, δυνάμει της οποίας επιβλήθηκαν στον κατηγορούμενο Ιωάννη ΚΑΤΕΡΓΙΑΝΝΑΚΗ, οι περιοριστικοί όροι : i) της εμφάνισης αυτού κάθε πρώτη (1η) και δέκατε έκτη (16η) εκάστου μηνός στο Α.Τ. του τόπου κατοικίας του και ii) της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα και **β)** τη διατήρηση της ισχύος της υπ' αριθ. ΑΝΓ/Δ/73/18-9-2023 Διάταξης Επιβολής Περιοριστικών Όρων της Ανακρίτριας του Γ' Τακτικού Τμήματος του Πρωτοδικείου Πειραιά, δυνάμει της οποίας επιβλήθηκαν στον κατηγορούμενο Χρήστο ΒΑΓΙΑΝΝΗ, οι περιοριστικοί όροι : i) της εμφάνισης αυτού κάθε πρώτη (1η) και δέκατε έκτη (16η) εκάστου μηνός στο Α.Τ. του τόπου κατοικίας του και ii) της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα, λαμβάνοντας υπόψη ότι αφενός σε βάρος των ανωτέρω κατηγορουμένων προκύπτουν σοβαρές ενδείξεις ενοχής τους για την -κακουργηματικού χαρακτήρα- αξιόποινη πράξη της συνέργειας σε ανθρωποκτονία από πρόθεση που τελέσθηκε με ενδεχόμενο δόλο, αφετέρου δεν εξέλιπταν οι κατ' άρθρο 282 παρ. 2 ΚΠΔ λόγοι επιβολής τους, δηλαδή να εξασφαλιστεί τόσο η πρόληψη τέλεσης νέων εγκλημάτων, όσο και η εμφάνιση αυτών στο Δικαστήριο και η υποβολή τους στην εκτέλεση της απόφασης που τυχόν εκδοθεί σε βάρος τους.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ

1) ΝΑ ΠΑΡΑΠΕΜΦΘΟΥΝ οι κατηγορούμενοι: **α)** Διονύσιος ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ του Γεωργίου και της Νικολίτσας, κάτοικος Πατρών Αχαΐας (οδός Κρανιδιώτη αρ. 1) και ήδη προσωρινά κρατούμενος στο Σωφρονιστικό Κατάστημα Κορυδαλλού Ι, **β)** Μιχαήλ ΜΗΛΑΣ του Νικολάου και της Ανδριανής, κάτοικος Μεταμόρφωσης (οδός Λητούς αρ. 6) και ήδη προσωρινά κρατούμενος στο Σωφρονιστικό Κατάστημα Κορυδαλλού Ι, **γ)** Ιωάννης ΚΑΤΕΡΓΙΑΝΝΑΚΗΣ του Εμμανουήλ και της Αικατερίνης, κάτοικος Επισκοπής Πεδιάδος Ηρακλείου Κρήτης και **δ)** Χρήστος ΒΑΓΙΑΝΝΗΣ του Κωνσταντίνου και της Μαρίας, κάτοικος Νέας Αρτάκη Ευβοίας (οδός Ιπποκράτη Μακρή αρ. 26), στο ακροατήριο του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου που θα ορίσει ο Εισαγγελέας Εφετών Πειραιά, για να δικαστούν ως υπαίτιοι του ότι:

A] Ο εκ των κατηγορουμένων, **Διονύσιος ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ** του Γεωργίου και της Νικολίτσας, στον Πειραιά, στις 5-9-2023, με περισσότερες πράξεις τέλεσε περισσότερα εγκλήματα που τιμωρούνται κατά το νόμο με στερητικές της ελευθερίας ποινές και συγκεκριμένα:

1) Στον Πειραιά, στις 5-9-2023, με πρόθεση διατάραξε την ασφάλεια της συγκοινωνίας πλοίου με επικίνδυνη για την ασφάλεια της υδάτινης συγκοινωνίας πράξη, η οποία είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο άλλου. Ειδικότερα, στον ανωτέρω τόπο και χρόνο, ενεργώντας υπό την ιδιότητά του ως πλοίαρχος του Ε/Γ-ΟΓ πλοίου «BLUE HORIZON», το οποίο επρόκειτο να αναχωρήσει από τον λιμένα Πειραιά, όπου ναυλοχούσε, προκειμένου να εκτελέσει προγραμματισμένο δρομολόγιο με προορισμό το Ηράκλειο Κρήτης, ενώ εκτελούσε την υπηρεσία του ευρισκόμενος στη γέφυρα του πλοίου, παρέχοντας εντολές διακυβέρνησης του πλοίου στον ανθυποπλοίαρχο Δημήτριο Μπήτρο, ξεκίνησε τον απόπλου του πλοίου με τον καταπέλτη ανοιχτό, δηλαδή χωρίς να έχει προηγουμένως προβεί στην ανέλκυση και ασφάλιση του, κατά παράβαση του άρθρου πρώτου άρθρου 22 παρ. 11 του Π.Δ. 177/2000, όπου ορίζεται ότι «*Η ασφάλιση του καταπέλτη και της θύρας ασφαλείας πρέπει να γίνεται πριν τον απόπλου του πλοίου με ευθύνη του πλοίαρχου*» αλλά και κατά παράβαση του άρθρου 12.4.2.3.5 του Εγχειριδίου Ασφαλούς Διαχείρισης (SMS) που είχε εκπονήσει η διαχειρίστρια του πλοίου εταιρεία με την επωνυμία «Blue Star Ferries Μονοπρωπτη Ναυτιλιακή Ανώνυμη Εταιρεία», με βάση το οποίο «*Οι καταπέλτες και οι εξωτερικές ράμπες πρέπει να ασφαλιζονται πριν την αναχώρηση του πλοίου*», το οποίο έπρεπε να τηρείται, υπό το πρίσμα των άρθρων 1.1, 1.2, 1.3, 1.4 και 7 του Διεθνούς Κώδικα Διαχείρισης για την ασφαλή λειτουργία των πλοίων και την πρόληψη ρύπανσης του περιβάλλοντος (ISM CODE). Με την ως άνω επικίνδυνη για την ασφάλεια της υδάτινης συγκοινωνίας πράξη, προξένησε διατάραξη της ασφαλείας της υδάτινης συγκοινωνίας, εκ της οποίας μπορούσε να προκύψει κίνδυνος για την ασφάλεια και τη στεγανότητα του πλοίου και κίνδυνος ζωής των επιβατών και του προσωπικού του πλοίου, ιδίως εκείνων που βρισκόταν τη χρονική αυτή στιγμή στον καταπέλτη και στο γκαράζ του πλοίου, ο δε κίνδυνος τελικά πραγματοποιήθηκε στο πρόσωπο του επιβάτη Αντωνίου Καργιώτη, ο οποίος βρισκόταν στην άκρη του καταπέλτη ενώ το πλοίο είχε πια απομακρυνθεί από την προβλήτα και ο καταπέλτης δεν εφαπτόταν σ' αυτήν και, σε συνδυασμό και με τη συγκλίνουσα συμπεριφορά του συγκατηγορουμένου του Μιχαήλ ΜΗΛΑ που περιγράφεται στην υπό στοιχείο «B1» πράξη, επήλθε η πτώση του στη θάλασσα και συνακόλουθα, εντός ολίγων λεπτών, ο θάνατός του, συνεπεία πνιγμού εντός θαλάσσιου ύδατος, σε έδαφος κάκωσης κεφαλής, αποτέλεσμα το οποίο ο κατηγορούμενος όφειλε και μπορούσε να προβλέψει και το οποίο θα είχε αποφευχθεί εάν δεν είχε προβεί στην προπεριγραφόμενη ενέργεια.

2) Στον Πειραιά, στις 5-9-2023, έχοντας αποφασίσει να τελέσει το έγκλημα της υπόθαλψης κατά συρροή, άρχισε να εκτελεί την εν λόγω αξιόποινη πράξη και συγκεκριμένα επιχείρησε εν γνώσει του να ματαιώσει τη δίωξη άλλων για τα κακουργήματα και πλημμελήματα που διέπραξαν, όμως η πράξη του αυτή δεν ολοκληρώθηκε όχι από δική του βούληση, αλλά από εξωτερικά εμπόδια. Ειδικότερα, στον ανωτέρω τόπο και χρόνο, όντας πλοίαρχος του Ε/Γ-ΟΓ πλοίου «BLUE HORIZON», ενώ είχε ήδη επέλθει ο θάνατος του -ευρισκόμενου στον καταπέλτη του πλοίου- επιβάτη Αντωνίου Καργιώτη, λόγω πτώσης του στη θάλασσα, που είχε ως συνέπεια τον πνιγμό του εντός εντός θαλάσσιου ύδατος, σε έδαφος κάκωσης κεφαλής, παρόλο που γνώριζε ότι υπαίτιος για το θάνατό του, σε συνδυασμό με τη

δική του συγκλίνουσα συμπεριφορά που περιγράφεται ανωτέρω στην υπό στοιχείο «Α1» πράξη, ήταν ο συγκατηγορούμενός του Μιχαήλ ΜΗΛΑΣ και ότι ενήργησε με τη συνδρομή των επίσης κατηγορουμένων Ιωάννη ΚΑΤΕΡΓΙΑΝΝΑΚΗ και Χρήστου ΒΑΓΙΑΝΝΗ, καθώς και ότι οι συγκατηγορούμενοι Μιχαήλ ΜΗΛΑΣ και Χρήστος ΒΑΓΙΑΝΝΗΣ είχαν ασκήσει σωματική βία σε βάρος του ανωτέρω θύματος, εντούτοις, μόλις μετά το συμβάν συνομίλησε τηλεφωνικά με τις λιμενικές αρχές για να αναφέρει το γεγονός, ανέφερε ψευδώς ότι ένας επιβάτης έπεσε στη θάλασσα, ότι έτρεξε να καβαλήσει τον καταπέλτη και να ανέβει αλλά έπεσε στη θάλασσα, θέλοντας με τον τρόπο αυτό να δυσχεράνει τις αρχές στη διαλεύκανση του εγκλήματος και να ματαιώσει τη δίωξη των συγκατηγορουμένων του για τα αδικήματα της ανθρωποκτονίας με ενδεχόμενο δόλο (του Μιχαήλ ΜΗΛΑ), της συνέργειας σε ανθρωποκτονία με ενδεχόμενο δόλο (των Ιωάννη ΚΑΤΕΡΓΙΑΝΝΑΚΗ και Χρήστου ΒΑΓΙΑΝΝΗ) και της κατάχρησης εξουσίας (των Μιχαήλ ΜΗΛΑ και Χρήστου ΒΑΓΙΑΝΝΗ). Ωστόσο, η πράξη του αυτή δεν ολοκληρώθηκε καθόσον αμέσως μόλις το πλοίο επέστρεψε στον λιμένα Πειραιά, κατόπιν σχετικής διαταγής του Κεντρικού Λιμεναρχείου Πειραιά, άπαντες οι κατηγορούμενοι συνελήφθησαν για τις προαναφερόμενες πράξεις.

Β] Ο εκ των κατηγορουμένων **Μιχαήλ ΜΗΛΑΣ** του Νικολάου και της Ανδριανής, στον Πειραιά, στις 5-9-2023, με περισσότερες πράξεις τέλεσε περισσότερα εγκλήματα που τιμωρούνται κατά το νόμο με στερητικές της ελευθερίας ποινές και συγκεκριμένα:

1) Στον Πειραιά, στις 5-9-2023, ευρισκόμενος σε ήρεμη ψυχική κατάσταση τόσο κατά τη λήψη της απόφασης όσο και κατά την εκτέλεσή της παρακάτω πράξης, με πρόθεση σκότωσε άλλον. Ειδικότερα, όντας ναυτολογημένος ως ύπαρχος στο Ε/Γ-ΟΓ πλοίο «BLUE HORIZON», το οποίο επρόκειτο να αναχωρήσει από τον λιμένα Πειραιά, όπου ναυλοχούσε, προκειμένου να εκτελέσει προγραμματισμένο δρομολόγιο με προορισμό το Ηράκλειο Κρήτης, εκτελώντας την υπηρεσία του και ενώ βρισκόταν στη ράμπα επιβίβασης οχημάτων (καταπέλτη) του πλοίου, αφού απομάκρυνε τον τελευταίο πρύμνιο κάβο πρόσδεσης από τη δέστρα της προβλήτας και επέστρεψε στον καταπέλτη του πλοίου, ο οποίος δεν είχε ακόμα ανελκυσθεί, αλλά εφαπτόταν στην προβλήτα του λιμένα και το πλοίο ήταν έτοιμο προς αναχώρηση, αντιλήφθηκε να έρχεται τρέχοντας προς το πλοίο ο Αντώνιος Καργιώτης, ο οποίος ανέβηκε τρέχοντας στον καταπέλτη, με σκοπό να επιβιβασθεί στο πλοίο καθότι είχε προμηθευτεί με εισιτήριο, οπότε άρχισε να τον εξωθεί για να τον αποτρέψει να επιβιβασθεί, σπρώχνοντάς τον και τραβώντας τον με τα χέρια του προς την προβλήτα, όπου την πρώτη φορά συνέδραμε και ο συγκατηγορούμενός του Χρήστος ΒΑΓΙΑΝΝΗΣ τραβώντας τον από κοινού προς την προβλήτα και, ενώ ο τελευταίος επανερχόταν επανειλημμένως σε μία διαρκή προσπάθειά του να επιβιβασθεί, ο κατηγορούμενος συνέχιζε να τον απωθεί, μολονότι στο μεταξύ είχαν ήδη τεθεί σε λειτουργία οι μηχανές του πλοίου και είχε αρχίσει να απομακρύνεται από την προβλήτα. Αποτέλεσμα των απωθήσεων του κατηγορουμένου ήταν να πέσει τελικά ο Αντώνιος Καργιώτης στο κενό που είχε δημιουργηθεί από την κίνηση του πλοίου, μεταξύ της προβλήτας και του καταπέλτη, ο οποίος ακόμα δεν είχε ανελκυσθεί και ασφαλισθεί, και να βρεθεί στη θάλασσα, στο σημείο όπου αναδεύονταν τα ύδατα έμπροσθεν των μηχανών του πλοίου (στην πρύμνη), με συνέπεια να επέλθει, εντός ολίγων

λεπτών, ο θάνατός του λόγω πνιγμού εντός θαλάσσιου ύδατος, σε έδαφος κάκωσης κεφαλής, αποτέλεσμα που προέβλεψε και αποδέχθηκε ως ενδεχόμενο να επέλθει.

2) Στον Πειραιά, στις 5-9-2023, όντας αξιωματικός του πλοίου όπου ήταν ναυτολογημένος και εκτελούσε την υπηρεσία, μετήλθε, κατά την άσκηση των καθηκόντων του, βία, χωρίς αυτή να είναι απολύτως αναγκαία για την τήρηση της τάξης στο πλοίο την ασφάλεια του πλοίου και την προστασία της ζωής των επιβαινόντων. Ειδικότερα, στον ανωτέρω τόπο και χρόνο, όντας ναυτολογημένος ως ύπαρχος στο Ε/Γ-ΟΓ πλοίο «BLUE HORIZON», κατά την εκτέλεση της υπηρεσίας του άσκησε σωματική βία στον επιβάτη του πλοίου, Αντώνιο Καργιώτη και δη τον τράβηξε και τον απώθησε επανειλημμένα, όπως περιγράφεται στην υπό στοιχείο «B1» πράξη, χωρίς η εν λόγω ασκηθείσα σωματική βία να ήταν απολύτως αναγκαία για την τήρηση της τάξης στο πλοίο την ασφάλεια του πλοίου και την προστασία της ζωής των επιβαινόντων.

Γ] Ο εκ των κατηγορουμένων **Ιωάννη ΚΑΤΕΡΓΙΑΝΝΑΚΗΣ**, στον Πειραιά, στις 5-9-2023, με πρόθεση προσέφερε συνδρομή σε άλλον κατά την τέλεση της άδικης πράξης που διέπραξε και συγκεκριμένα προσέφερε συνδρομή στον συγκατηγορούμενό του Μιχαήλ ΜΗΛΑ κατά την τέλεση του αδικήματος της ανθρωποκτονίας με πρόθεση τελεσθείσα με ενδεχόμενο δόλο. Ειδικότερα, στον ανωτέρω τόπο και χρόνο, όντας ναυτολογημένος ως υποπλοίαρχος στο Ε/Γ-ΟΓ πλοίο «BLUE HORIZON» και ενώ εκτελούσε υπηρεσία αξιωματικού πρύμνης, ευρισκόμενος στο κατάστρωμα 5 (ρεμέντζο) του πλοίου, σε θέση από την οποία είχε άμεση οπτική επαφή με τον καταπέλτη του πλοίου, καθόλο το χρονικό διάστημα που ο Αντώνιος Καργιώτης επιχειρούσε να επιβιβασθεί στο πλοίο, οπότε ο συγκατηγορούμενός του Μιχαήλ ΜΗΛΑΣ άρχισε να τον εξωθεί, σπρώχνοντάς τον και τραβώντας τον με τα χέρια του, όπου την πρώτη φορά συνέδραμε και ο έτερος συγκατηγορούμενός του Χρήστος ΒΑΓΙΑΝΝΗΣ τραβώντας τον από κοινού προς την προβλήτα και ενώ το θύμα επανερχόταν επανειλημμένως σε μία διαρκή προσπάθειά του να επιβιβασθεί, ο Μιχαήλ ΜΗΛΑΣ συνέχιζε να τον απωθεί, μολονότι στο μεταξύ είχαν ήδη τεθεί σε λειτουργία οι μηχανές του πλοίου και είχε αρχίσει να απομακρύνεται από την προβλήτα, με αποτέλεσμα να πέσει τελικά ο Αντώνιος Καργιώτης στο κενό που είχε δημιουργηθεί από την κίνηση του πλοίου, μεταξύ της προβλήτας και του καταπέλτη και να βρεθεί στη θάλασσα, στο σημείο όπου αναδεύονταν τα ύδατα έμπροσθεν των μηχανών του πλοίου (στην πρύμνη) και με συνέπεια να επέλθει, εντός ολίγων λεπτών, ο θάνατός του λόγω πνιγμού εντός θαλάσσιου ύδατος, σε έδαφος κάκωσης κεφαλής, ο κατηγορούμενος (Ιωάννης ΚΑΤΕΡΓΙΑΝΝΑΚΗΣ) παρείχε ψυχική συνδρομή στον συγκατηγορούμενό του Μιχαήλ ΜΗΛΑ, ενθαρρύνοντας και επιδοκιμάζοντας τη συμπεριφορά του, με την αδρανή του στάση. Επιπρόσθετα, με πρόθεση προσέφερε συνδρομή στον ανωτέρω συγκατηγορούμενό του και διά παραλείψεως, κατά την τέλεση της προαναφερόμενης πράξης εκ μέρους του, καθόσον, αν και είχε ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να ενεργήσει για να αποτρέψει το συμβάν που έλαβε χώρα και για τη διάσωση του θύματος που είχε πέσει στη θάλασσα ώστε να μην επέλθει ο θάνατός του, εντούτοις ουδέν έπραξε προς παρεμπόδιση επέλευσης του ως άνω εγκληματικού αποτελέσματος. Συγκεκριμένα αν και εκ της ιδιότητάς του και της υπηρεσίας που εκτελούσε ήταν υπεύθυνος για την επιμέλεια της πρύμνης, για τον χειρισμό του καταπέλτη, την ασφαλή απόδραση του πλοίου και να εξασφαλίσει ότι η διαδικασία άπαρσης του

καταπέλτη θα γίνει με ασφάλεια και εφόσον υπήρχε κίνηση στον καταπέλτη όφειλε να δώσει εντολή να σταματήσουν οι χειρισμοί, να μην ξεκινήσει η διαδικασία της άπαρσης και να ενημερώσει άμεσα τον πλοίαρχο, σε συνδυασμό και με τα άρθρα 40,49 και 137 παρ. 1 του Β.Δ. 683/1960 όπου ορίζεται συγκεκριμένα «Άρθρο 40. Ο Υποπλοίαρχος είναι ο άμεσος βοηθός του Υπάρχου εις πάν ότι αφορά την υπηρεσίαν σκάφους, την ναυσιπλοΐαν και το φορτίον., Άρθρο 49. Ο Ανθυποπλοίαρχος έχει υπό την αποκλειστικήν του επιμέλειαν και έλεγχον τα πρυμνιαία άρμονα και σύσκευα κατά δε την άπαρσιν και αγκυροβολίαν παρίσταται και διευθύνει την εργασίαν πρύμνηθεν τελών εν συνεχεί επαφή μετά της γεφύρας και έτοιμος να παράσχη εις τον Πλοίαρχον πάσαν πληροφορίαν και να εκτελέση τας διαταγάς του. Διαρκούντος του πλού μεριμνά διά την ανά πάν εικοσιτετράωρον λίπανσιν του αυτογραφικού δρομομέτρου. Κατά τας φορτοεκφορτώσεις είναι υπεύθυνος διά τα πρυμνιαία κύτη, είναι δε άμεσος βοηθός του Υπάρχου δι' όλα τα θέματα τα έχοντα σχέσιν με τα σωστικά μέσα του πλοίου. Άρθρο 137 παρ. 1. Το προσωπικόν Καταστρώματος κατανέμεται κατά τον κατάπλου, την αγκυροβολίαν, την άπαρσιν και τον απόπλου επί τη βάσει του οικείου πίνακος διαιρέσεως προσωπικού ως εξής : α) ο Πλοίαρχος επί της γεφύρας β) ο Υπαρχος όπου θεωρείται αναγκαίον γ) ο Υποπλοίαρχος εις το πρόστεγον μετά του Ναυκλήρου και ανδρών καταστρώματος. δ) ο Ανθυποπλοίαρχος εις το επίστεγον μετά του Υποναυκλήρου και ανδρών καταστρώματος.», καθώς και βάσει του άρθρου 4.5.1.3 του προαναφερόμενου Εγχειριδίου Ασφαλούς Διαχείρισης (SMS) που είχε εκπονήσει η διαχειρίστρια του πλοίου εταιρεία με την επωνυμία «Blue Star Ferries Μονοπροσωπη Ναυτιλιακή Ανώνυμη Εταιρεία», εντούτοις δεν ενημέρωσε άμεσα τον πλοίαρχο, ώστε ο τελευταίος να δώσει εντολή για να παύσει η λειτουργία των μηχανών δεδομένης της κίνησης που υπήρχε στον καταπέλτη. Περαιτέρω, δε, παρόλο που ήταν υπεύθυνος για ρίψη σωσιβίου σε περίπτωση έκτακτου περιστατικού, όπως εν προκειμένω λόγω πτώσης του θανόντος στη θάλασσα, βάσει του άρθρου 12.7.5.2 του ανωτέρω Εγχειριδίου Ασφαλούς Διαχείρισης (SMS) που είχε εκπονήσει η διαχειρίστρια του πλοίου εταιρεία με την επωνυμία «Blue Star Ferries Μονοπροσωπη Ναυτιλιακή Ανώνυμη Εταιρεία», και είχε διαθέσιμα προς ρίψη, στο κατάστρωμα 5 (ρεμέντζο) όπου βρισκόταν, δύο κυκλικά σωσίβια, ένα στη δεξιά και ένα στην αριστερή πλευρά, σύμφωνα με το σχέδιο σωστικών μέσων του πλοίου, εντούτοις κανένα εκ των δύο σωσιβίων δεν έριξε για τη διάσωση του θύματος, παρά το γεγονός ότι από τη θέση που βρισκόταν είχε αντιληφθεί όλο το συμβάν που είχε λάβει χώρα και συνακόλουθα και την πτώση του θύματος στη θάλασσα.

Δ] Ο εκ των κατηγορουμένων, **Χρήστος ΒΑΓΙΑΝΝΗΣ** του Κωνσταντίνου και της Μαρίας, στον Πειραιά, στις 5-9-2023, με περισσότερες πράξεις τέλεσε περισσότερα εγκλήματα που τιμωρούνται κατά το νόμο με στερητικές της ελευθερίας ποινές και συγκεκριμένα:

1) Στον Πειραιά, στις 5-9-2023, με πρόθεση προσέφερε συνδρομή σε άλλον κατά την τέλεση της άδικης πράξης που διέπραξε και συγκεκριμένα προσέφερε συνδρομή στον συγκατηγορούμενό του Μιχαήλ ΜΗΛΑ κατά την τέλεση του αδικήματος της ανθρωποκτονίας με πρόθεση τελεσθείσα με ενδεχόμενο δόλο. Ειδικότερα, στον ανωτέρω τόπο και χρόνο, όντας ναυτολογημένος ως ναύκληρος στο Ε/Γ-ΟΓ πλοίο «BLUE HORIZON» και ενώ εκτελούσε την υπηρεσία του, ευρισκόμενος στον καταπέλτη του πλοίου, καθόλο το χρονικό διάστημα που ο Αντώνιος Καργιώτης επιχειρούσε να επιβιβασθεί στο πλοίο, οπότε ο συγκατηγορούμενός του Μιχαήλ ΜΗΛΑΣ άρχισε να τον εξωθεί, σπρώχνοντάς τον και

τραβώντας τον με τα χέρια του, όπου την πρώτη φορά συνέδραμε και ο ίδιος ο κατηγορούμενος (Χρήστος ΒΑΓΙΑΝΝΗΣ) τραβώντας τον από κοινού προς την προβλήτα και ενώ αυτός επανερχόταν επανειλημμένως σε μία διαρκή προσπάθειά του να επιβιβασθεί, ο ανωτέρω συγκατηγορούμενός του συνέχιζε να τον απωθεί, μολοντί στο μεταξύ είχαν ήδη τεθεί σε λειτουργία οι μηχανές του πλοίου και είχε αρχίσει να απομακρύνεται από την προβλήτα, με αποτέλεσμα να πέσει τελικά ο Αντώνιος Καργιώτης στο κενό που είχε δημιουργηθεί από την κίνηση του πλοίου, μεταξύ της προβλήτας και του καταπέλτη και να βρεθεί στη θάλασσα, στο σημείο όπου αναδεύονταν τα ύδατα έμπροσθεν των μηχανών του πλοίου (στην πρύμνη) και με συνέπεια να επέλθει, εντός ολίγων λεπτών, ο θάνατός του λόγω πνιγμού εντός θαλάσσιου ύδατος, σε έδαφος κάκωσης κεφαλής, ο κατηγορούμενος (Χρήστος ΒΑΓΙΑΝΝΗΣ) παρείχε, επιπροσθέτως, ψυχική συνδρομή στον συγκατηγορούμενό του Μιχαήλ ΜΗΛΑ, ενθαρρύνοντας και επιδοκιμάζοντας τη συμπεριφορά του, με την αδρανή του στάση, ευρισκόμενος καθόλη τη διάρκεια του περιστατικού πλησίον του ανωτέρω συγκατηγορουμένου του και του θύματος.

2) Στον Πειραιά, στις 5-9-2023, όντας υπαξιωματικός του πλοίου όπου ήταν ναυτολογημένος και εκτελούσε την υπηρεσία, μετέλθε, κατά την άσκηση των καθηκόντων του, βία, χωρίς αυτή να είναι απολύτως αναγκαία για την τήρηση της τάξης στο πλοίο την ασφάλεια του πλοίου και την προστασία της ζωής των επιβαινόντων. Ειδικότερα, στον ανωτέρω τόπο και χρόνο, όντας ναυτολογημένος ως ναύκληρος στο Ε/Γ-ΟΓ πλοίο «BLUE HORIZON», κατά την εκτέλεση της υπηρεσίας του άσκησε σωματική βία στον επιβάτη του πλοίου, Αντώνιο Καργιώτη και δη τον τράβηξε προς την προβλήτα, όπως περιγράφεται στην υπό στοιχείο «Δ1» πράξη, χωρίς η εν λόγω ασκηθείσα σωματική βία να ήταν απολύτως αναγκαία για την τήρηση της τάξης στο πλοίο την ασφάλεια του πλοίου και την προστασία της ζωής των επιβαινόντων.

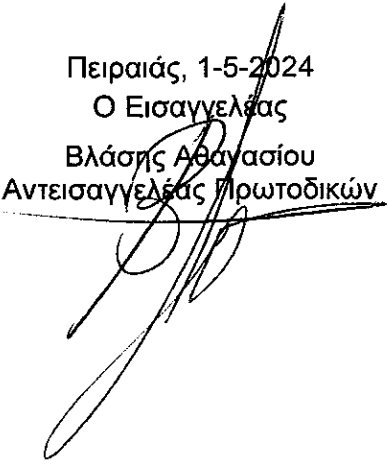
2) ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΘΕΙ η ισχύς του υπ' αριθ. ΑΝΓ/ΕΠΚ/39/11-9-2023 εντάλματος προσωρινής κράτησης που εξέδωσε η Ανακρίτρια του Γ' Τακτικού Τμήματος του Πρωτοδικείου Πειραιά σε βάρος του Διονυσίου ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ του Γεωργίου και της Νικολίτσας (με χρόνο έναρξης της προσωρινής κράτησής του την 5-9-2023) -της οποίας (προσωρινής κράτησης) η εξακολούθηση έχει ήδη διαταχθεί μέχρι τις 5-9-2024, δυνάμει του υπ' αριθ. 172/2024 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Πειραιά- και **ΝΑ ΔΙΑΤΑΧΘΕΙ** η συνέχιση της προσωρινής κράτησης του κατηγορουμένου μέχρι την οριστική εκδίκαση της εναντίον του κατηγορίας, όχι όμως πέραν της εξαντλήσεως του ανώτατου ορίου του ενός έτους και συγκεκριμένα όχι πέραν της 5-9-2024.

3) ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΘΕΙ η ισχύς του υπ' αριθ. ΑΝΓ/ΕΠΚ/40/11-9-2023 εντάλματος προσωρινής κράτησης που εξέδωσε η Ανακρίτρια του Γ' Τακτικού Τμήματος του Πρωτοδικείου Πειραιά σε βάρος του Μιχαήλ ΜΗΛΑ του Νικολάου και της Ανδριανής (με χρόνο έναρξης της προσωρινής κράτησής του την 5-9-2023) -της οποίας (προσωρινής κράτησης) η εξακολούθηση έχει ήδη διαταχθεί μέχρι τις 5-9-2024, δυνάμει του υπ' αριθ. 172/2024 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Πειραιά- και **ΝΑ ΔΙΑΤΑΧΘΕΙ** η συνέχιση της προσωρινής κράτησης του κατηγορουμένου μέχρι την οριστική εκδίκαση της εναντίον του κατηγορίας, όχι όμως πέραν της εξαντλήσεως του ανώτατου ορίου του ενός έτους και συγκεκριμένα όχι πέραν της 5-9-2024.

4) **ΝΑ ΔΙΑΤΑΧΘΕΙ Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ** της ισχύος της υπ' αριθ. ΑΝΓ/Δ/74/18-9-2023 Διάταξης Επιβολής Περιοριστικών Όρων της Ανακρίτριας του Γ' Τακτικού Τμήματος του Πρωτοδικείου Πειραιά, δυνάμει της οποίας επιβλήθηκαν στον κατηγορούμενο Ιωάννη ΚΑΤΕΡΓΙΑΝΝΑΚΗ του Εμμανουήλ και της Αικατερίνης, οι περιοριστικοί όροι : i) της εμφάνισης αυτού κάθε πρώτη (1η) και δέκατε έκτη (16η) εκάστου μηνός στο Α.Τ. του τόπου κατοικίας του και ii) της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα

5) **ΝΑ ΔΙΑΤΑΧΘΕΙ Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ** της ισχύος της υπ' αριθ. ΑΝΓ/Δ/73/18-9-2023 Διάταξης Επιβολής Περιοριστικών Όρων της Ανακρίτριας του Γ' Τακτικού Τμήματος του Πρωτοδικείου Πειραιά, δυνάμει της οποίας επιβλήθηκαν στον κατηγορούμενο Χρήστο ΒΑΓΙΑΝΝΗ του Κωνσταντίνου και της Μαρίας, οι περιοριστικοί όροι : i) της εμφάνισης αυτού κάθε πρώτη (1η) και δέκατε έκτη (16η) εκάστου μηνός στο Α.Τ. του τόπου κατοικίας του και ii) της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα.

Πειραιάς, 1-5-2024
Ο Εισαγγελέας
Βλάσης Αθαλασίου
Αντεισαγγελέας Πρωτοδικών

Ελάτε πριν

Αθήνα, 9/5/2024

Ο πρόεδρος του
του συλλόγου δικηγόρων

ΙΩΣΗΦ ΕΜΜ. ΜΠΕΤΟΥΡΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΧΑΡ ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΓΑ 146 78 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 210 3303964 - ΤΗΛ. 210 3303964
ΑΦΜ: 021101228 - ΔΟΥ: ΑΘΗΝΩΝ
E-mail: betouras.j@gmail.com